Muamar Al
Gadafi

ZELENA KNJIGA

Prvi
dio

RJEŠAVANJE PROBLEMA
DEMOKRACIJE – NARODNA VLAST

Drugi
dio

RJEŠAVANJE EKONOMSKOG
PROBLEMA – SOCIJALIZAM

Treći
dio

DRUŠTVENE OSNOVE
TREĆE SVJETSKE TEORIJE

Muamar Al
Gadafi

ZELENA KNJIGA

Izdavač
»K & M«, I. Trnskog 16, Zagreb

CIP, Katalogizacija u publikaciji
Nacionalna i sveučilišna biblioteka. Zagreb
32(397)
GADAFI. Muamar
Zelena knjiga / Muamar Al Gadafi. – Zagreb : K & M – Poduzeće za inženjering. izdavaštvo te zastupanje. 1992. 144 str.; 17 cm
920304084

Naklada 100.000 primjeraka

Tisak
Tiskara »VARTEKS« Varaždin, 1992.

Iz pera Muamar Al
Gadafija

ZELENA KNJIGA

PRVI DIO

RJEŠAVANJE PROBLEMA DEMOKRACIJE

– NARODNA VLAST –

DEMOKRACIJA

– Narodna vlast –

Politička osnova Treće svjetske teorije

INSTRUMENT VLASTI

»Instrument vlasti je prvi politički problem s kojim se suočavaju ljudske zajednice.«

»Sukob unutar obitelji često je uzrokovan ovim problemom.«

»Ovaj problem je postao vrlo osjetljiv nakon što su se uobličila suvremena društva.«

Narodi se neprestano suočavaju s tim problemom, a mnogobrojne zajednice trpe od opasnih i dalekosežnih posljedica koje on donosi. One ga još nisu uspjele riješiti potpuno i na demokratski način. Zelena knjiga daje konačno rješenje problema instrumenta vlasti.

Svi su sadašnji politički sistemi u svijetu rezultat borbe instrumenata vlasti za vlast, bilo da je to borba mirnim ili oružanim putem, kao borba klasa, sekti, plemena, stranaka ili pojedinaca. Rezultat toga je uvijek pobjeda jednog od instrumenata vlasti: pojedinca, grupe, stranke, klase ... i poraz naroda, tj. poraz prave demokracije.

Politička borba koja završava pobjedom kandidata koji, npr., dobije 51 posto od

ukupnog broja glasova ima za posljedicu diktatorski instrument vlasti prerušen u demokratsko ruho, jer će 49 posto birača biti pod vladavinom instrumenta vlasti koji nisu izabrali, već im je nametnut – to je zapravo diktatura. Ova politička borba može završiti i pobjedom instrumenta vlasti koji predstavlja manjinu, kad se glasovi birača podijele na više kandidata pa jedan od njih dobije više glasova nego ostali pojedinačno; međutim, kad bi se zbrojili glasovi koje su dobili ostali kandidati koji su dobili manje od njega, bili bi velika većina; unatoč tome uspijeva kandidat s manjim brojem glasova, a njegova pobjeda se smatra legitimnom i demokratskom! Zapravo, nastaje diktatura odjevena u demokratsko ruho. To je stvarnost većine političkih sistema u svijetu koji su očigledno krivotvorine stvarne demokracije. To su diktatorski režimi.

PREDSTAVNIČKI DOMOVI

Predstavnički domovi

Narod se ne predstavlja – – predstavljanje je laž

Suvremeni predstavnički domovi su kralježica tradicionalne demokracije koja dominira u svijetu, a predstavnički dom je lažno predstavljanje naroda, predstavnički sistemi su demagoška rješenja problema demokracije. Predstavnički dom se osniva radi predstavljanja naroda, ta osnova u biti je nedemokratska, jer demokracija znači vlast naroda, a ne vlast onoga koji ga predstavlja.

Predstavnički dom je vlast u odsutnosti

Postojanje predstavničkog doma samo po sebi znači odsutnost naroda, a prava demokracija se zasniva na prisutnosti naroda, a ne na prisutnosti njegovih predstavnika. Predstavnički domovi su postali legitimna prepreka između naroda i vlasti time što je pučanstvo lišeno bavljenja politikom a oni su monopolizirali vlast u njegovo ime... Narodu ne preostaje ništa osim lažnog predstavljanja demokracije i to da bi glasači stajali u dugačkim redovima kako bi ubacili listiće u glasačke kutije.

Da bismo raskrinkali predstavnički dom radi prikazivanja njegove stvarnosti, moramo otkriti kako je on nastao... On je izabran putem izbornih krugova, stranaka, koalicija ili imenovanjem. Nijedan od tih puteva nije demokratski. Podjela pučanstva na biračke krugove znači da jedan član predstavničkog doma predstavlja tisuće, stotine tisuća ili milijune pripadnika naroda, ovisno o broju pučanstva. To znači,

istodobno, da predstavnika ne veže nikakva organizacijska veza s narodom koji ga bira jer se smatra, kao i ostali predstavnici, predstavnikom cijelog naroda. To je ono što zahtijeva dominirajuća demokracija... i otuda je pučanstvo potpuno odvojeno od predstavnika, a predstavnik od pučanstva. Čim dobije glasove pučanstva, on postaje monopolist vlasti i zastupa ga u njegovim životnim pitanjima... Tako vidimo da dominirajuća demokracija u svijetu daje nepovredivost i imunitet članu predstavničkog doma, a to ne priznaje pripadnicima naroda. To znači da su predstavnički domovi postali instrument lišavanja naroda vlasti i manipulacije nad njom. Danas narodi imaju pravo boriti se putem narodne revolucije da bi rušili instrumente monopola nad demokracijom i vlasti, a to su predstavnički domovi, te da dižu svoj glas pod parolom – nitko ne predstavlja narod.Kad je predstavnički dom sastavljen od članova jedne stranke nakon njene pobjede na izborima, on je u tom slučaju stranački, a ne narodni dom, on predstavlja stranku, a ne narod. Izvršno vijeće koje imenuje predstavnički dom je organ vlasti stranke koja je pobijedila, a ne organ narodne vlasti. Isti je slučaj i sa predstavničkim domom u kojem više stranaka dobiva određen broj mjesta. To su predstavnici svoje stranke, a ne naroda. Vlada koju formira ova koalicija je vlada tih koalicijskih stranaka, a ne narodna vlada. Narod je u takvim sistemima žrtva stranačkih borbi. Iskorištavaju ga i obmanjuju poli-

Predstavnički domovi su krivotvorina demokracije

tički instrumenti koji se bore da pridobiju njegove glasove, dok narod šutke stoji u redovima i kreće se poput kuglica na krunici da bi ubacio svoje listiće u glasačke kutije, kao kad se bacaju drugi papiri u košaru za smeće... To je ta tradicionalna demokracija koja prevladava u čitavom svijetu, bez obzira da li se radi o jednostračakim, dvostranačkim i višestranačkim sistemima ili o bezstranačkim sistemima. Tako je očigledno da je predstavljanje obmana.

Ako predstavnički dom nastaje imenovanjem ili nasljedstvom, u tom slučaju se ne može svrstati u bilo koji oblik demokracije. Budući da se sistem izbora za predstavničke domove osniva na propagandi za dobivanje glasova, to je, dakle, demagoški sistem u punom smislu riječi. Glasovi se mogu kupiti i njima se može manipulirati... a siromašni ne mogu sudjelovati u izbornoj borbi, u kojoj uvijek pobjeđuju samo bogati.

O teoriji predstavništva propovijedali su filozofi, mislioci i pisci dok su još narodi bili vođeni kao stado od strane kraljeva, sultana i osvajača. U tim su vremenima narodi težili najviše do tuda da imaju predstavnika među tim vladarima, koji to nisu željeli. Zbog toga su se narodi borili dugo i mukotrpno za ostvarenje tih težnji! Stoga je neshvatljivo da sada, nakon pobjede epohe republike i početka epohe naroda (al džamahir), bude cilj demokracije manji broj predstavnika koji bi predstavljali golemo pučanstvo. Ovo je zastarjela i otrcana teorija i

nekorisno iskustvo. Vlast mora biti u potpunosti narodna.

Najsurovije diktature koje je upoznao svijet uzdigle su se u sjeni predstavničkih domova.

STRANKA

Stranka

Stranka je suvremena diktatura... instrument vlasti suvremene diktature... tj. stranka je vlast dijela pučanstva nad većinom... ona je posljednji instrument diktature. Budući da stranka nije pojedinac, ona daje privid demokracije putem svojih tijela, komisija i propagande njenih članova. Stranka apsolutno nije instrument demokracije, jer se sastoji od onih koji imaju zajednički interes, iste poglede, istu kulturu, isti zavičaj ili istu vjeru. Oni stvaraju stranku radi ostvarenja svojih interesa, nametanja svojih pogleda ili širenja svoje vjere na društvo u cjelini. Njihov cilj je vlast u ime izvršenja vlastitih programa. Nitko od njih, demokratski, nema pravo vladati narodom koji ima mnoštvo interesa, pogleda, raspoloženja, sredine i vjerovanja. Prema tome, stranka je diktatorski instrument vlasti, koji omogućuje onima koji imaju zajedničke poglede i interese da vladaju cijelim narodom ili bilo kojim narodom... A stranka je manjina u odnosu na narod. Cilj osnivanja stranke je stvaranje instrumenta vlasti nad narodom, tj. vlasti nad onima koji su izvan stranke putem stranke. Stranka se osniva na teoriji vlasti i upravljanja, tj. upravljanja pripadnika stranke nad ostalim pripadnicima naroda. Ona pretpostavlja da je njen dolazak na vlast sredstvo za postizanje njenih ciljeva i proglašava svoje ciljeve kao narodne. Ova teorija opravdava diktaturu

Stranački je sistem pobačaj demokracije

Izdajnik je tko pripada stranci

stranke. To je ista teorija na kojoj se temelji svaka diktatura. Koliko god stranaka bilo, teorija je ista. Što ih više ima, borba za vlast je žešća. Stanačka borba za vlast vodi k razbijanju temelja bilo kojeg narodnog dostignuća i kvari svaki plan koji služi društvu. A rušenje dostignuća i kvarenje planova opravdava pokušaj povlačenja tepiha ispod nogu vladajuće stranke da bi na njeno mjesto došao takmac. Stranke u svojoj međusobnoj borbi, ako ne koriste oružje, a to je rijetko, služe se skrnavljenjem i omalovažavanjem protivničkih dostignuća. Takva borba se odvija iznad vitalnih i važnih interesa društva. Neminovno će neki od tih interesa biti žrtva sukobljavanja instrumenata vlasti za vlast, ako ne i svi. Jer, neostvarivanje tih interesa je argument u prilog drugih stranaka protiv vladajuće, ili opozicije protiv vladajućih stranaka. Oporbena stranka da bi došla do vlasti mora rušiti instrument vlasti. A da bi to postigla, mora rušiti njegova dostignuća i stvarati sumnje u njegove planove, čak i ako su u interesu društva. Tako interesi i planovi društva postaju žrtvom međustranačkih borbi za vlast. Bez obzira na to što borba među stankama potiče političku aktivnost, ona politički, socijalno i ekonomski ruši život društva, s jedne strane, a njen rezultat je pobjeda drugog instrumenta vlasti, s druge strane, tj. pad jedne stranke i pobjeda druge, ali i poraz naroda... tj. poraz demokracije. Osim toga, stranke se mogu potkupiti ili podmititi izvana i iznutra.

Stranka se osniva kao predstavnik naroda, zatim čelništvo stranke postaje predstavnik njenih članova, potom predsjednik stranke postaje predstavnik njenog vodstva. Očito je da je ta stranačka igra plitka i prevarantska, zasniva se na formalnoj demokraciji, a stvarno na sebičnosti i vlastoljubivosti. Ona se osniva na manevriranju, trikovima i političkoj igri, a to potvrđuje da je stranaštvo diktatorski instrument, ali suvremen. Stranaštvo je otvorena diktatura, a ne prikrivena. Svijet još uvijek nije prevladao stranaštvo. Ono je uistinu diktatura suvremenog doba.

Predstavnički dom koji nastaje od pobjedničke stranke predstavlja dom te stranke... a izvršno tijelo koje stvara taj dom je vlast te stranke nad narodom. Stranačka vlada, koja se smatra da je u interesu čitavog naroda, u stvari je okorjeli neprijatelj jednom dijelu naroda, a to su oporbene stranke i njihovi sljedbenici. Oporba nije narodni nadzornik nad vlašću vladajuće stranke, nego je povezana u svoju korist, da bi preuzela vlast. Legitimni nadzornik, u skladu s tom modernom demokracijom, jest predstavnički dom u kojem je većina članova iz vladajuće stranke. Prema tome, nadzornik je iz vladajuće stranke i vlada je iz stranke koja nadzire. Iz toga se vidi obmana, laž i besmislenost prevladavajućih političkih teorija u svijetu danas, od kojih potječe tradicionalna demokracija.

Stranka predstavlja dio naroda, a suverenitet naroda je nedjeljiv.

Stranka vlada umjesto naroda. Istina je, međutim, da se narod ne predstavlja.

Stranka je pleme suvremenog doba... Ona je sekta. Društvo u kome vlada jedna stranka nije ništa drugo nego društvo u kome vlada jedno pleme ili sekta. Kao što smo već vidjeli, stranka predstavlja grupu ljudi ili interes grupe zajedničke vjere ili zavičaja, a to je na kraju krajeva manjina u odnosu na ostalo pučanstvo. Tako je i kod plemena i sekte: oni su manjina ako se uspoređuju s brojnošću naroda, oni imaju zajedničke interese ili zajedničku religiju. Iz tih interesa i uvjerenja rađaju se zajednički pogledi. Između stranke i plemena nema razlike osim krvne veze kod ovog potonjeg, koja možda i postoji kod osnutka stranke. Nema apsolutno razlike između stranačke borbe za vlast i borbe između plemena i sekti. Ako je, pak, plemenski i sektaški sistem politički odbačen i neprihvatljiv, onda se mora odbaciti i ne prihvatiti i stranački sistem. Oba sistema idu istim putem i dovode do istih rezultata. Kao što je negativan i rušilački utjecaj plemenske i sektaške borbe na društvo, tako je negativan i rušilački utjecaj stranačkih borbi na društvo.

KLASA

Klasa

Klasni politički sistem je isti kao i stranački, plemenski ili sektaški politički sistem. I u njemu društvom vlada jedna klasa kao što to čine stranka, pleme ili sekta. Klasa je dio društva koji ima zajedničke interese, kao što ih ima stranka, sekta ili pleme. Zajednički interesi nastaju kod grupa ljudi koji su povezani krvnom vezom, vjerom, kulturom, podrijetlom i životnim standardom. Klase, stranke, sekte, plemena nastaju upravo pod utjecajem istih razloga i vode istom cilju, tj. pod utjecajem krvne veze, vjere, životnog standarda, kulture i zavičaja, a iz toga proizlazi zajedničko shvaćanje glede ostvarivanja tih interesa. Zajedništvo tih grupa razvija se u društvene oblike kao što su klasa, stranka, pleme i sekta. Rezultat tog razvoja jest uobličavanje instrumenta koji se služi političkim metodama radi ostvarenja interesa i mišljenja te grupe. U svakom slučaju, narod nije ni klasa, ni stranka, ni pleme, niti sekta, nego su oni tek dio naroda i predstavljaju njegovu manjinu. Ako društvom vlada jedna klasa, pleme ili sekta, taj je sistem diktatorski. Unatoč tome, koalicija između klasa ili između plemena je bolja od stranačke. To je zato što se narod u osnovi sastoji od grupa plemena, a rijetko se mogu naći ljudi koji ne pripadaju nekom plemenu. Svi ljudi također pripadaju određenim klasama, ali nisu svi pripadnici naroda uključeni u neku

stranku. Prema tome, stranka ili stranačka koalicija su manjina prema golemoj izvanstranačkoj masi pučanstva. U skladu s načelima demokracije, ne postoji razlog da jedna klasa pregazi ostale klase radi svojih interesa, niti da jedno pleme, sekta ili stranka uništi ostale radi svog interesa. Prihvaćanje takvog načina uklanjanja znači odbacivanje logike demokracije i priklanjanje logici sile. Takav postupak je diktatorski jer nije u korist čitava društva koje nije sastavljeno od jedne klase, plemena, sekte, niti samo od članova jedne stranke, i takav postupak je potpuno neopravdan. Međutim, postoji jedno diktatorsko opravdanje, a to je da je društvo sastavljeno od više dijelova, od kojih jedan mora likvidirati druge dijelove da bi opstao samo on. To, dakako, nije u interesu cijelog društva, nego služi samo interesima jedne klase, plemena, sekte ili stranke, tj. služi samo onima koji zamjenjuju društvo. Takav eliminirajući postupak u osnovi je protiv članova društva koji ne pripadaju stranci, klasi, plemenu ili sekti koji provode taj postupak.

Društvo koje cijepa međustranačka borba isto je kao i ono društvo koje je podložno međuplemenskoj i međusektaškoj borbi.

Stranka koja se osniva u ime jedne klase pretvara se automatski u njenog zamjenika, te nastavlja svoj preobražaj sve dok ne postane nasljednik klase koja je protiv njegove klase.

Klasa koja nasljeđuje društvo, nasljeđuje također njegove osobine. To znači da ako, npr., radnička klasa likvidira sve ostale klase, ona nužno nasljeđuje to društvo i postaje njegova materijalna i socijalna baza, a kako nasljednik nosi obilježja naslijeđenog, iako se te osobine ne prikazuju odjednom nego kroz dugi razvojni proces, s vremenom se osobine likvidiranih klasa pojavljuju na samoj radničkoj klasi. Nosioci tih osobina imaju različite orijentacije u skladu s osobinama koje nasljeđuju. I tako radnička klasa postaje nakon toga društvo s istim protuslovljima staroga društva. Najprije dolazi do izražaja različitost materijalne i moralne razine pojedinaca, zatim se pojavljuju grupe koje postupno prelaze u klase, iste one koje su bile likvidirane.

I tako se obnavlja borba za vlast nad društvom, prvo među malim grupacijama, zatim među većim i napokon među novim klasama. Svaka od njih nastoji oformiti instrument vlasti.

Materijalna osnova društva nije čvrsta, jer je i ona socijalnog karaktera. Instrument vlasti jedne materijalne osnove društva može neko vrijeme biti stabilan, a zatim mu prijeti nestanak čim se stvore nove materijalne i društvene kategorije iz iste materijalne osnove.

Svako društvo u kojem se bore klase bilo je u prošlosti društvo samo jedne klase. Ali iz prvobitne klase su nastale nove klase uslijed neizbježne evolucije.

Klasa koja prisvaja vlasništvo drugih klasa da bi učvrstila instrument svoje vlasti, uviđa da je utjecaj imovine te klase isti kao i unutar cijeloga društva.

Može se zaključiti da su pokušaji ujedinjenja materijalne osnove društva radi rješavanja problema instrumenata vlasti i okončanja borbe u korist jedne stranke, klase, sekte ili plemena, te pokušaji pridobivanja pučanstva izborom njegovih predstavnika ili organiziranjem referenduma, do sada pretrpjeli neuspjeh. Ponavljanje tih pokušaja postalo je besmisleno i samo je gubitak vremena. S druge strane, ono predstavlja ismijavanje naroda.

REFERENDUM

Referendum

Referendumi su lažna demokracija. Oni koji kažu »da« i oni koji kažu »ne« ustvari ne izražavaju svoju volju. Oni su zapravo ušutkani tim novim oblikom demokracije i ne mogu se izjasniti slobodno, osim sa »da« ili »ne«!! Ovo je najsuroviji i najgori oblik diktature. Onaj koji kaže »ne« mora reći razlog za to – zašto nije rekao »da«, a onaj koji kaže »da« mora obrazložiti svoj pristanak – zašto nije rekao »ne«. Što je pritom svatko htio, što je razlog pristanka ili odbijanja!

Dakle, kojim putem moraju ići ljudske zajednice da bi se zauvijek oslobodile tiranije i diktature?

Najzamršeniji problem demokracije je instrument vlasti. To se najbolje vidjelo u borbi klasa, stranaka i pojedinaca, a pokušalo se riješiti izborima i referendumom. Ti jalovi pokušaji raznih načina izbora i referenduma samo su prikrivanje neuspjeha tih nepotpunih eksperimenata u rješavanju tog problema.

Rješenje valja tražiti u pronalasku instrumenta vlasti koji se razlikuje od svih tih instrumenata koji su do sada uključivani u borbu za vlast, tj. instrument vlasti koji nije ni klasa, ni stranka, ni pleme, a ni sekta, nego sam narod. Narod se ne predstavlja – predstavljanje je laž.

Ako je moguće stvoriti takav instrument, problem je tada riješen i narodna demokracija

je uspostavljena. Time bi ljudske zajednice okončale epohu tiranije i diktatorskih režima, a umjesto toga uspostavile narodnu vlast.

Zelena knjiga daje konačno rješenje problema instrumenta vlasti i pokazuje put narodima da iz epohe diktature prijeđu u epohu stvarne demokracije.

Ova nova teorija osniva se na vlasti naroda, bez predstavljanja, i osigurava neposrednu demokraciju u organiziranom i efikasnom obliku, za razliku od onih starih pokušaja za neposrednu demokraciju kojoj nedostaje primjena u stvarnosti i koja je lišena ozbiljnosti jer nedostaje organiziranost u društvenoj bazi.

NARODNE KONFERENCIJE I NARODNI KOMITETI

Narodne konferencije i narodni komiteti

Narodne konferencije i narodni komiteti su jedino sredstvo za uspostavljanje narodne demokracije.

Svaki drugi sistem vlasti osim sistema narodnih konferencija je nedemokratičan. Svi sistemi vlasti koji danas prevladavaju u svijetu ne mogu biti demokratični sve dok ne private ovu praksu. Narodne konferencije su zadnja etapa na putu naroda prema demokraciji.

Nema demokracije bez narodnih konferencija

Narodne konferencije i narodni komiteti su konačni plod borbe naroda za demokraciju.

Narodne konferencije i narodni komiteti nisu tvorevine mašte, nego su rezultat ljudske misli koja obuhvaća sva ljudska iskustva u borbi za demokraciju.

Neposredna demokracija je savršeni način o kojemu neće biti mjesta raspravi i mimoilaženju u slučaju njene stvarne primjene. Koliko god narod bio brojan, nije ga moguće okupiti na jednom mjestu da bi se diskutiralo, razmotrilo i odlučilo o politici. Zato su nacije i odustajale od neposredne demokracije i ona je ostala samo utopija, daleko od stvarnosti. Umjesto nje niknule su nove teorije vlasti, kao što su predstavnički domovi i različite stranačke taktike i referendumi koji su vodili odvajanju naroda od vođenja njegove politike. Oni su lišili

narod suvereniteta monopoliziranjem politike od strane instrumenata vlasti koji su se smjenjivali i borili međusobno za vlast, i to od pojedinaca, preko klasa, plemena, sekti, sve do predstavničkih domova i stranaka. Međutim, *zelena knjiga* navješćuje narodima put neposredne demokracije u skladu sa stranačkim i praktičnim sistemom. Dva pametna čovjeka ne mogu raspravljati o ideji neposredne demokracije a da se ne slože o njenoj valjanosti. No, njena je primjena nemoguća. Ova treća svjetska teorija, međutim, pruža praktično iskustvo u primjeni neposredne demokracije. Time je u potpunosti riješen i problem demokracije u svijetu. Narodima sada predstoji borba za ukidanje svih oblika diktatorskih sistema koji prevladavaju u svijetu. Svi ti sistemi su lažni oblici demokracije, bilo da se radi o predstavničkim domovima, sektama, plemenima, klasama, do jednostranačkih, dvostranačkih i višestranačkih sistema.

Demokracija ima samo jedan način i samo jednu teoriju. Proturječnosti i razlike između sistema koji sebe proglašavaju demokratskim samo su dokaz da nisu demokratski. Narodna vlast ima samo jedno lice i može se ostvarivati samo na jedan način, i to putem narodnih konferencija i narodnih komiteta – nema demokracije bez narodnih konferencija, a narodni komiteti neka budu svuda.

Narod se najprije dijeli na osnovne narodne konferencije. Svaka konferencija bira svoje povjereništvo. Skup komiteta povje-

reništava sačinjava neosnovne narodne konferencije. Preko osnovnih narodnih konferencija pučanstvo bira narodne komitete koji će zauzeti mjesto vladine administracije. Time narodni komiteti upravljaju svim strukturama društva i odgovorni su pred osnovnim narodnim konferencijama koje im određuju politiku i nadgledaju njeno izvršavanje. Tako administracija postaje narodna a i nadzor je narodni, i dolazi do raspada definicije demokracije: demokracija je narodni nadzor nad vladom, da bi je nadomjestila ispravna definicija koja glasi: DEMOKRACIJA JE NADZOR NARODA NAD SAMIM SOBOM.

Svi građani su članovi narodnih konferencija, a prema svojim profesijama ili funkcijama pripadaju različitim kategorijama. Stoga oni osnivaju svoje strukovne sindikate i udruženja i pored toga što su kao građani članovi osnovnih narodnih konferencija ili narodnih komiteta. Sve što se raspravlja, planira i dogovara u narodnim konferencijama, narodnim komitetima, sindikatima i udruženjima, dobiva svoj konačni oblik u Općoj narodnoj konferenciji na kojoj sudjeluju povjereništva narodnih konferencija, narodnih komiteta, sindikata i strukovnih udruženja.

Ono što Opća narodna konferencija, koja se sastaje periodički ili godišnje, formulira, dostavlja se narodnim konferencijama, narodnim komitetima, sindikatima i udruženjima da bi započelo izvršavanje od strane narodnih komiteta, koji su odgovorni pred

osnovnim narodnim konferencijama. Opća narodna konferencija nije skup članova i pojedinaca kao što je to predstavnički dom. Ona je susret osnovnih narodnih konferencija, narodnih komiteta, udruženja, sindikata i svih ostalih strukovnih udruženja.

Time automatski nestaje problem instrumenta vlasti i okončava se s instrumentima diktature. Narod postaje instrument vlasti i zauvijek se rješava problem demokracije u svijetu.

NARODNA VLAST

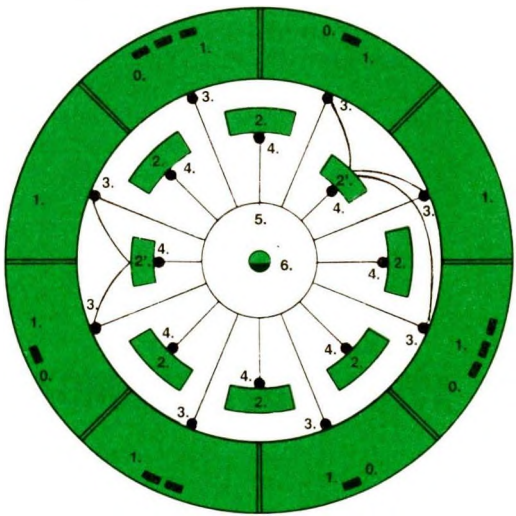

LEGENDA:

0 – sindikat, strukovno udruženje ili savez
1 – osnovna narodna konferencija
2 – narodni komiteti za razne izvršne sektore (poljoprivrede, zdravstva, obrazovanja, stanovanja itd.)
2' – općinska narodna konferencija
3 – povjereništva konferencija (sekretarijati)
4 – povjereništva narodnih komiteta (sekretarijati)
5 – Opća narodna konferencija (Nacionalni kongres)
6 – predsjedništvo opće narodne konferencije

ZAKONODAVSTVO DRUŠTVA

Zakonodavstvo društva

Zakonodavstvo je drugi problem koji je usporedan problemu instrumenta vlasti. Ono u suvremenom dobu još uvijek nije riješeno, iako je u nekim povijesnim razdobljima bilo riješeno.

Nije ispravno ni demokratski da se specijalizira komitet ili vijeće za postavljanje društvenog zakonodavstva. Također, nije ispravno ni demokratski da se društveno zakonodavstvo mijenja ili ukida posredstvom pojedinaca, komiteta ili vijeća.

Dakle, što je zakonodavstvo društva? Tko ga donosi? Kakvo je njegovo značenje prema demokraciji?

Prirodno zakonodavstvo svakog društva je norma ili religija. Svaki drugi pokušaj zakonodavstva za bilo koje društvo izvan okvira ta dva izvora je besmislen i nelogičan pokušaj. Ustavi nisu zakoni društva. Ustav je, zapravo, osnovni pozitivni zakon. Njemu je potreban izvor na koji se oslanja da bi imao svoje opravdanje. Problem slobode u suvremenom dobu je u tome što su ustavi postali zakonodavstvo društva, a ti ustavi se oslanjaju samo na shvaćanja instrumenata vlasti koji danas prevladavaju u svijetu, od pojedinaca do stranaka. Dokaz tome su razlike između ustava, iako je čovjekova sloboda svuda ista. Razlog mimoilaženja među ustavima je razlika u shvaćanjima instrumenata vlasti, a to je ono što zatire slobodu u suvremenim svjetskim sistemima.

Metode kojima instrumenti vlasti žele vladati nad narodima utkane su u ustav i time silom zakona primoravaju ljude na poslušnost. A ti zakoni proizašli su iz ustava koji su u skladu sa željama i shvaćanjima instrumenata vlasti.

Djelovanje diktatorskih instrumenata vlasti zamijenilo je prirodno djelovanje. Pozitivni zakon zauzeo je mjesto prirodnom zakonu. Time su se izgubila sva mjerila.

Čovjek je čovjek ma gdje bio, jednak po izgledu i po osjećanjima. Zbog toga je prirodni zakon logični izraz te identičnosti. Potom su se pojavili ustavi kao pozitivno pravo koje na ljude gleda nejednako, a nema za to opravdanja osim volje instrumenata vlasti – pojedinca, predstavničkog doma, klase, stranke – da vladaju narodom. Tako vidimo da se ustavi mijenjaju kao što se mijenjaju instrumenti vlasti. To pokazuje da je ustav propisan prema volji instrumenta vlasti i u skladu s njihovim interesima, što nije prirodni zakon.

To je opasnost za slobodu koja je zapretana u nedostatku pravog ljudskog i društvenog zakonodavstva, koje je zamijenjeno pozitivnim zakonodavstvom u skladu sa željom instrumenta vlasti da vlada narodom. Normalnije bi bilo da se način vladanja prilagodi zakonodavstvu društva, a ne obrnuto.

Prema tome, zakonodavstvo društva nije predmet formuliranja i kodifikacije. Značenje zakonodavstva nalazi se u tome da je ono arbitar u razlučivanju što je pravda a

što nepravda, što je ispravno a što pogrešno, te da sadrži prava pojedinaca i njihove dužnosti. Sloboda je, dakle, u opasnosti ako društvo nema sveto zakonodavstvo sa čvrstim pravilima koja ne trpe promjene ili zamjene posredstvom bilo kojeg od instrumenata vlasti. Instrumenti vlasti obavezni su slijediti zakonodavstvo društva. Međutim, narodi su diljem svijeta pokoreni putem pozitivnog zakonodavstva koje je podvrgnuto promjenama i ukidanju, ovisno o borbi instrumenta vlasti za vlast. Stavljanje ustava, koji put, na narodne referendume nije dovoljno, zato što je to izigravanje demokracije; na njemu se samo može izjasniti sa »da« ili »ne«. Narodi su primorani na referendum u skladu s pozitivnim pravom. Referendum o ustavu ne znači da je taj ustav i zakonodavstvo društva, nego samo to da je ustav, da je donijet referendumom i ništa drugo.

Zakonodavstvo je društva vječno ljudsko nasljeđe koje ne pripada samo živima. Iz ove činjenice proizlazi da je donošenje ustava putem referenduma obična lakrdija.

Enciklopedije pozitivnog prava, koje potječe iz pozitivnih ustava, pune su materijalnih kazni uperenih protiv čovjeka. Norme gotovo ne sadrže takve sankcije. One obuhvaćaju odgojne kazne, nematerijalne, primjerene čovjeku. Religija sadrži norme, a većina sankcija je odgođena za onaj svijet, a većina religijskih odredbi su upute, pouke i odgovori na pitanja. To je najprimjerenije zakonodavstvo za dostojanstvo čovjeka.

Religija izriče trenutne kazne jedino u iznimnim slučajevima kad je to prijeko potrebno za društvo.

Religija sadrži norme, a norme su izraz prirodnog života naroda. Prema tome, religija, obuhvaćajući norme, predstavlja potvrdu prirodnog zakona. Zakonodavstva koja ne sadrže norme i ne potječu iz religije tvorevine su čovjeka protiv drugog čovjeka. Kao takve one su neispravne i bez prirodnog izvora, tj. ne potječu iz religije ili norme.

TKO NADZIRE KRETANJE DRUŠTVA?

Tko nadzire kretanje društva?

Pitanje je tko nadzire kretanje društva da bi upozorio na propuste i odstupanja od zakonodavstva. Prema istinskoj demokraciji, ne postoji ovlaštenje nadzora nad društvom od strane predstavničkog tijela. Samo društvo je nadzornik nad sobom. Svako uzimanje prava od bilo kojeg pojedinca ili grupe da je odgovorno za zakonodavstvo – jest diktatura. Demokracija znači odgovornost čitavog društva, a nadzornik je društvo u cjelini. To je demokracija. Kako je uspostaviti? Svakako, putem demokratskog instrumenta vlasti koji potječe iz društvenog samoorganiziranja(u osnovnim narodnim konferencijama, narodnim komitetima i na Općoj narodnoj konferenciji /generalni narodni kongres/ na kojoj se susreću komiteti narodnih konferencija, administrativni narodni komiteti, sindikati, udruženja te ostale strukovne organizacije). Prema toj teoriji narod je instrument vlasti, te je na taj način i nadzornik nad samim sobom. Time se ostvaruje samonadzor društva nad njegovim zakonodavstvom.

Kakva je orijentacija društva ako odstupi od zakonitosti?

Ako je instrument vlasti diktatorski, kao što je u slučaju današnjih političkih sistema, budnost društva nad odstupanjem od zakonitosti nema sredstva da se to ispravi osim nasilja, tj. revolucijom protiv instrumenta vlasti. Čak i kad je nasilje ili revolucija izraz društvenog osjećanja prema tom skretanju, u njemu ne sudjeluje cijelo društvo, nego ga provode oni koji imaju sposobnosti za inicijativu i smjelosti da izražavaju volju naroda. Međutim, ovaj pristup je diktatorski, jer ova revolucionarna inicijativa omogućuje uspostavu instrumenta vlasti koji je predstavnik naroda. To znači da je instrument vlasti još uvijek diktatorski. Pored toga, nasilje i nasilne promjene su nedemokratsko djelo. A to se događa uslijed postojanja nedemokratskog sistema prije njega. Društvo koje se još uvijek vrti oko te rezultante, zaostalo je društvo. Što je, dakle, rješenje?

Rješenje je da narod bude instrument vlasti, preko Osnovne narodne konferencije i Opće narodne konferencije, i da se okonča sa vladinom administracijom da bi na njeno mjesto došli narodni komiteti, da Opća narodna konferencija postane nacionalni kongres na kojem se susreću osnovne narodne konferencije, administrativni narodni komiteti, udruženja, sindikati i ostala strukovna

udruženja. Ako u ovom sistemu dođe do odstupanja od društvenog zakonodavstva, to se mora ispraviti demokratskim raspravljanjem, a ne silom. Tu ne dolazi u obzir postupak pronalaženja rješenja i nasilnih promjena, nego je to neminovno rješenje demokratske prirode ovog sistema, jer u ovakvim slučajevima nema odvojenih strana koje bi optužile jedna drugu za odstupanje i koje bi snosile odgovornost ili bile kažnjene.

TISAK

Tisak

Nezavisan čovjek je slobodan da se izražava, pa makar se ponašao kao lud da bi izrazio svoju ludost. Društveni čovjek je također slobodan da izrazi svoju društvenost. Pritom, prvi izražava sama sebe, a drugi predstavlja grupu nezavisnih osoba koje čine njegovu društvenu ličnost. Društvo je sastavljeno od nezavisnih društvenih ljudi. Prema tome, ako se jedan nezavisan čovjek izrazi da je lud, to ne znači da su i ostali članovi zajednice ludi. To znači, izražavanje nezavisnog čovjeka je samo samoizražavanje. A izražavanje društvene ličnosti znači samo izražavanje interesa ili mišljenja grupe koju on predstavlja. Tako kompanija proizvodeći i prodajući duhan, izražava samo interese ljudi koji čine tu kompaniju, tj. onih koji koriste proizvodnju i prodaju duhana, iako je to štetno za zdravlje drugih.

Demokracija je narodna vlast, a ne narodno izražavanje

Tisak je sredstvo društvenog izražavanja, a ne sredstvo izražavanja nezavisne ili pravne ličnosti. Prema tome, logično je i demokratski da ne bude svojina bilo koje od njih.

Kad pojedinac ima svoj list, taj list izražava samo njegovo mišljenje. A navod da taj list izražava javno mnijenje netočan je i nema zdrave osnove, jer on izražava samo mišljenje nezavisnog čovjeka. A demokratski ne smije nezavisan čovjek imati u privatnom vlasništvu bilo koje sredstvo javnog informiranja ili publiciranja. Ali on ima

prirodno pravo da sam izrazi sebe bilo kojim sredstvom, makar i ludošću da bi potvrdio svoju ludost. List koji izdaje sindikat trgovaca ili trgovačka komora, npr., sredstvo je izražavanja samo te društvene grupacije. On iznosi samo njihova stajališta, a ne stajališta javnoga mnijenja. Isto je i s ostalim nezavisnim i društvenim ličnostima u društvu. Demokratski tisak je onaj koji izdaje narodni komitet sastavljen od svih društvenih grupa. Jedino u tom slučaju tisak ili bilo koje drugo sredstvo informiranja izražava društvo u cjelini i nosilac je gledišta različitih grupa. Time je tisak demokratičan i informiranje je demokratsko.

Ako udruženje liječnika izdaje list, taj list mora biti samo zdravstveni. Tako je i u slučaju ostalih grupacija. Nezavisan čovjek ima pravo izražavati samog sebe; on nema pravo izražavati se u ime više ljudi. Time se korjenito i demokratski rješava tzv. problem slobode tiska. Problem slobode tiska, oko kojeg se u svijetu još uvijek vode rasprave, izvire iz problema demokracije uopće. On se ne može riješiti ako se ne riješi kriza demokracije u društvu u cjelini. Jedini put rješavanja ovog zamršenog problema, tj. problema demokracije, jest put Treće svjetske teorije.

* * *

Prema toj teoriji, demokratski sistem je čvrsta građevina u kojoj svaki kamen stoji na temelju od osnovnih narodnih konferen-

cija, narodnih konferencija, narodnih komiteta, strukovnih udruženja, koji se svi slijevaju u Opću narodnu konferenciju. Ne može se zamisliti nikakav projekt demokratskog društva osim ovoga.

Na kraju! Era džamahira (pučanstva) uporno napreduje nakon ere republike, rasplamsava osjećanja i zasljepljuje vid toliko snažno koliko najavljuje istinsku slobodu svim ljudima i sretno oslobađanje od stega instrumenata vlasti. Ona upozorava i na mogućnost dolaska ere anarhizma i demagogije ukoliko ova nova demokracija, tj. narodna vlast, doživi slom te se vrate na vlast pojedinci, klase, plemena, sekte ili stranke.

Teorijski, to je istinska demokracija. Praktično, uvijek jaki vladaju, tj. jača strana u društvu je ona koja vlada.

Iz pera Muamar Al
Gadafija

DRUGI DIO

RJEŠAVANJE EKONOMSKOG PROBLEMA

– SOCIJALIZAM –

RJEŠAVANJE EKONOMSKOG PROBLEMA

– Socijalizam –

Ekonomska osnova Treće svjetske teorije

Unatoč važnim povijesnim promjenama koje su se odvijale na putu rješavanja problema rada i nadnica, tj. odnosa između radnika i poslodavaca, vlasnika sredstava za proizvodnju i proizvođača, određivanje radnog vremena, naknade za prekovremeni rad i različite praznike, priznavanje minimalnih nadnica, sudjelovanje radnika u upravljanju i dobiti, sprečavanje samovoljnog otpuštanja s posla, socijalno osiguranje, pravo na štrajk i sve što je sadržano u zakonima o radu koji su sastavni dio svakog suvremenog zakonodavstva, odvijale su se, također, promjene koje nisu manje važne u području vlasništva. Pojavili su se sistemi koji ograničavaju prihode, sistemi koji zabranjuju privatno vlasništvo i povjeravaju ga državi. Unatoč svim tim promjenama, koje nisu baš male u razdoblju ekonomskog problema, taj problem još uvijek u biti postoji, bez obzira na dotjerivanja, poboljšanja, usavršavanje, postupke i promjene koji su ga dotakli i učinili ga manje akutnim u

odnosu na prošla stoljeća. Radnici su ostvarili mnoge svoje interese, ali ekonomski problem još uvijek nije riješen. Svi pokušaji koji su učinjeni u području vlasništva nisu riješili problem proizvođača. Oni su još uvijek ortaci usprkos prijelazu oblika vlasništva od krajnje desničarskog na krajnje ljevičarski, a bilo je i nekoliko prijelaznih oblika.

Ortaci, a ne najamnici

Pokušaji koji su bili usmjereni na pitanje nadnica nisu manji od onih koji su u vezi s vlasništvom i njegovim mijenjanjem iz jednog oblika u drugi. U svim rješavanjima problema zarade nailazimo na osobitosti ustupaka što su ih izborili radnici – zakonodavstvo ih je obuhvatilo a sindikati zaštitili. Time se poboljšala situacija u kojoj su se našli proizvođači nakon industrijske revolucije. Tijekom vremena, radnici, stručnjaci, administrativci izborili su prava koja su im do tada bila nedostižna. Međutim, ekonomski problem, ustvari, još uvijek postoji.

Svi pokušaji koji su usmjereni na rješavanje nadnica apsolutno nisu nikakvo rješenje. Štoviše, to je improvizacija i reformistički korak bliži milostinji nego priznanju prava radnicima. Zašto radnici dobivaju nadnice? Zbog toga što su obavljali poslove u interesu drugog jer ih je on unajmio da mu to obave – dakle, oni nisu koristili svoj proizvod, nego su bili primorani da ga ustupe u zamjenu za zaradu. Zdravo pravilo je: tko proizvodi taj i troši.

Nadničari, koliko god se poboljšale njihove nadnice, jesu jedna vrsta robova.

Nadničar je svojevrstan rob vlasnika koji ga unajmljuje. On je privremeni rob, a njegovo ropstvo traje onoliko koliko traje njegov rad za nadnicu koju dobiva od poslodavca, bez obzira na to da li je poslodavac pojedinac ili država. Radnici su glede njihovih odnosa s vlasnikom poduzeća ili poslodavcem, ili glede njihovih osobnih interesa, najamnici u svim slučajevima koji postoje danas u svijetu, unatoč tome što je oblik vlasništva različit – od krajnje desničarskog do krajnje ljevičarskog. Čak ni javna poduzeća ne daju svojim radnicima ništa drugo osim nadnice i socijalne pomoći, koja više sliči milostinji što je bogati vlasnici privatnih poduzeća daju radnicima koji za njih rade.

Pretpostavka da se prihod, u uvjetima javnog vlasništva, vraća društvu, koje sačinjavaju i radnici, za razliku od prihoda privatnih poduzeća koji se vraća samo privatnom vlasniku, može biti ispravna ako gledamo na opći društveni interes, a ne na privatni interes radnika, i ako pretpostavimo da je politička vlast, koja monopolizira vlasništvo, vlast svih ljudi, tj. vlast čitavog naroda, koja se vrši preko narodnih konferencija, narodnih komiteta, strukovnih sindikata, a ne vlast jedne klase, stranke, koalicije stranaka, sekte, plemena, porodice ili pojedinca, ili bilo koje vrste parlamentarne vlasti. Unatoč tome, ono što se vraća radnicima neposredno glede njihove koristi vraća se u obliku nadnice, određenog postotka profita ili društvenih usluga, isto je ono što im se vraća ako rade u privatnom

poduzeću. To znači da su radnici i u javnom i u privatnom poduzeću najamnici, unatoč tome što su poslodavci različiti.

I tako, razvoj u području vlasništva, s obzirom na njegove oblike, nije riješio problem prava radnika u poduzećima u kojima oni neposredno proizvode, niti putem društva ili nadnice. Dokaz za to je da su proizvođači još uvijek najamnici, unatoč promjeni titulara vlasništva.

Konačno rješenje tog problema je ukidanje najamnine, oslobađanje čovjeka od ropstva i vraćanje prirodnim tijekovima koji su odredili odnose prije nastanka klasa, oblika vlasti i pozitivnog zakonodavstva.

Prirodno pravilo je jedino mjerilo, izvorište i odredište odnosa među ljudima.

Prirodni zakoni su uvjetovali nastanak prirodnog socijalizma koji se temelji na jednakosti među subjektima gospodarske proizvodnje. Oni su osigurali gotovo ujednačenu potrošnju prirodnih dobara među pojedincima. Eksploatacija čovjeka od čovjeka i višak bogatstva u vlasništvu pojedinca nego što mu je potrebno pokazatelj je odstupanja od prirodnih zakona i početak nereda i izobličavanja života ljudske zajednice. To je i početak pojave eksploatatorskog društva. Kad bismo analizirali faktore gospodarske proizvodnje od nastanka ljudske zajednice do danas, mogli bismo vidjeti da su se neminovno sastojali od osnovnih proizvodnih elemenata, a to su materijali za proizvodnju, sredstva za proizvodnju i proizvođač. Prirodno pravilo jednakosti glasi

da svaki element proizvodnje ima svoj udio u proizvodnji; ako ne bi postojao samo jedan od njih, ne bi bilo proizvodnje. Svaki element ima svoju osnovnu ulogu u procesu proizvodnje. Bez njega proizvodnja bi stala.

Budući da je svaki od tih elemenata prijeko potreban i osnovan u procesu proizvodnje, onda su i subjekti podjednako važni u tom procesu i moraju biti izjednačeni u pravima na rezultate u procesu proizvodnje. Premoć bilo kojeg od subjekata nad drugim nije u skladu s prirodnim osnovama jednakosti i znači zakidanje prava drugima. Prema tome, svaki subjekt, bez obzira na to o kojem se radilo, ima pravo na svoj dio, pa ako se proizvodni proces obavi putem dva subjekta, pripada svakome od njih pola proizvoda, a ako su ga obavila tri subjekta, svakome pripada trećina proizvoda, itd.

Primjenom ovog prirodnog pravila na raniju i sadašnju stvarnost vidimo slijedeće:

U epohi manualne proizvodnje, proizvodni proces su sačinjavali čovjek i materijal. Zatim su uključena sredstva za rad koja je čovjek koristio u proizvodnom procesu. To je bila najprije životinja, koja se smatra izvorom snage. Potom je ovo sredstvo za rad zamijenjeno strojem. S vremenom su se razvile vrste i količine sirovina, od jednostavnih i jeftinih materijala do vrlo složenih i skupih. Čovjek se, također, razvijao, od običnog radnika do inženjera i stručnjaka, i od golemog broja radnika do malog

broja stručnih pojedinaca. No, iako su se elementi proizvodnje kvalitativno i kvantitativno promijenili, oni su u osnovi ostali nepromijenjeni glede njihove uloge u procesu proizvodnje i njihove neophodnosti. Tako je, npr., željezo sirovina koja je oduvijek element proizvodnje i koja se u prošlosti obrađivala ručno. Kovač je od željeza ručno proizvodio noževe, motike, koplja... itd. Danas od te vrste sirovine, pomoću visoke peći, inženjeri i stručnjaci izrađuju sve vrste strojeva, motora i vozila. Životinje, kao što su konji, mule, kamile i slično, koje su bile jedan od elemenata proizvodnje, zamijenjene su snažnim strojevima i golemim tvornicama, a proizvodna sredstva, koja su nekad bila primitivna, postala su danas složena tehnička oprema. Unatoč tome, osnovni prirodni faktori proizvodnje u biti su ostali isti, bez obzira na njihove velike promjene. Činjenica da su faktori proizvodnje u biti ostali isti potvrđuje da je prirodno pravilo ispravno i zdravo, koje se ne može izbjeći u rješavanju gospodarskog problema u potpunosti, osobito poslije neuspjeha prijašnjih povijesnih pokušaja koji su taj problem zanemarili.

Ranije povijesne teorije razmatrale su gospodarski problem sa stajališta upravljanja radnicima kao jednim od proizvodnih elemenata, i samo s gledišta isplate nadnice u zamjenu za proizvod. Pravi problem, tj. problem procesa proizvodnje, ostao je neriješen. (Tako, najvažnija osobina, koja prevladava u svijetu sadašnjih ekonomskih su-

stava, jest isplata nadnice, čime se lišava radnika prava na proizvod koji je on proizveo, bez obzira na to da li se proizvodnja obavlja u društvenom ili u privatnom interesu.)

Industrijsku proizvodnu organizaciju čine proizvodni materijal, sredstva za rad i radnici. Proizvod se rađa upotrebom sredstva za rad od strane radnika pri obradi sirovine. Tako, gotovi proizvodi spremni za uporabu, korištenje i potrošnju, prošli su kroz proizvodni proces koji se ne bi mogao obaviti bez sirovine, tvornice i radnika. Bez sirovine tvornica ne bi imala što proizvoditi, a bez tvornice sirovine ne bi bile obrađene, a da nema proizvođača, tvornica ne bi radila. I tako, sva tri faktora (elementa) u tom postupku podjednako su važni i bez njih nema proizvodnje. Ni jedan od njih ne bi mogao sam obaviti proces proizvodnje. Čak niti dva elementa nisu dovoljna da obave proizvodni proces bez trećega. Prirodno pravilo u toj situaciji nameće izjednačenost udjela ovih faktora u proizvodnji, tj. da se proizvod ovakve tvornice dijeli na tri dijela i svaki element proizvodnje dobiva jedan dio. Nije bitna samo tvornica nego i tko koristi njen proizvod.

To vrijedi i za poljoprivrednu proizvodnju koja se odvija zahvaljujući radu čovjeka i zemlji, bez korištenja trećeg sredstva, i to je potpuno nalik manualnoj proizvodnji. Proizvod se u ovom slučaju dijeli na dva dijela, jer je toliko elemenata proizvodnje. Ako se koriste mehanička sredstva i sl.,

poljoprivredni proizvod dijeli se na tri dijela: za zemlju, za poljodjelca i za stroj koji se koristi u poljodjelstvu.

Tako nastaje socijalistički sustav u kojem su svi spomenuti faktori proizvodnje podvrgnuti mjerilima prirodnih pravila.

Proizvođači su radnici. Tako se zovu jer riječi »radnici«, »djelatnici«, »proleteri« nisu pravi termini za taj pojam. Razlog tome jest što se radnici prema tradicionalnoj definiciji mijenjaju kvalitativno i kvantitativno. Radnička klasa je, razmjerno napretku znanosti i mehanizacije u stalnom opadanju. Naime, za posao koji je zahtijevao određeni broj radnika da ga obave, potreban je danas, zahvaljujući stroju, manji broj radnika. To je kvantitativna promjena radne snage. A stroj zahtijeva tehničku, a ne fizičku snagu, što je pak kvalitativna promjena radne snage.

Sama proizvodna snaga postala je jedan od faktora proizvodnje, a radnici su se, zahvaljujući razvoju, pretvarali od velikog broja nepismenih proletera u određeni broj inženjera, stručnjaka i znanstvenika. Posljedica je toga nestanak radničkog sindikata i pojave sindikata inženjera i stručnjaka. Znanstveni razvoj dostignuće je čovječanstva od kojega se ne može odustati. Prema tome, nepismenost će nestati uslijed evolucije. Obični radnici su privremena pojava, koja će nestajati postupno s razvojem znanosti, a čovjek u svom novom obliku ostat će uvijek osnovni subjekt u procesu proizvodnje.

Ljudska potreba: Čovjekova sloboda je nepotpuna ako njegovom potrebom upravlja netko drugi. Potreba može dovesti do toga da jedan čovjek postane rob drugome, pa i eksploatacija je uzrokovana potrebom. Potreba je pravi problem. Sukobljavanje nastaje zbog raspolaganja bilo koje strane potrebama druge.

Materijalna neovisnost je ključ slobode

Stanovanje: neophodna je potreba čovjeka i njegove obitelji, stoga stan ne smije biti vlasništvo drugoga. Čovjek nema slobode ako živi u tuđem stanu, bez obzira na to da li plaća ili ne plaća naknadu. Pokušaji što ih države provode radi rješavanja problema stanovanja nisu apsolutno nikakvo rješenje ovog problema. Uzrok tome jest da ti pokušaji nisu imali cilj korjenito i konačno riješiti taj problem, a to je nužnost da čovjek posjeduje stan u kojem stanuje. Naprotiv, cilj je bio naknada za stan, njeno smanjivanje ili povećavanje, te usmjeravanje, bez obzira da li je u korist privatnog ili društvenog sektora. U socijalističkom društvu ne smije se dopustiti da jedna strana upravlja potrebama čovjeka, čak i ako je to društvo. Nitko nema pravo izgraditi više stanova, nego samo onoliko koliko je potrebno njemu i njegovim nasljednicima. Stan predstavlja osnovnu ljudsku potrebu, i njegova izgradnja radi iznajmljivanja početak je gospodarenja potrebom drugog čovjeka, u čemu se krije ugrožavanje čovjekove slobode. Materijalna neovisnost je ključ slobode.

Stan pripada stanaru

Plaća: vrlo je važna čovjekova potreba. Ona ne smije biti u obliku nadnice ili

milostinje od bilo koga u društvu. Jer, u socijalističkom društvu nema najamnika, nego su to ortaci. Plaća je tvoje privatno vlasništvo kojim ti upravljaš da zadovoljiš svoje potrebe, ili da bude dio u proizvodnji u kojoj si ti jedan od osnovnih činilaca, a ne nadnica koja se dobiva za ostvareni proizvod za bilo koga.

Prijevozno sredstvo: također je prijeka potreba pojedinca i njegove obitelji. Stoga ne smije biti tuđe vlasništvo. U socijalističkom društvu ne smije se imati prijevozno sredstvo radi iznajmljivanja, jer to je također upravljanje potrebama drugih.

Zemlja: Zemlja nije ničije vlasništvo, ali svatko ima pravo da je eksploatira i koristi radom, poljodjelstvom ili stočarstvom za svoga života i života svojih potomaka, ali osobnim naporom, bez upotrebe tuđe radne snage, plaćene ili besplatne, već koristiti zemlju samo u okviru svojih potreba. Kad bi se dopustilo posjedovati zemlju, onda bi samo posjednici imali od nje koristi. Zemlja je vječna, a njeni se korisnici s vremenom mijenjaju, ovisno o svojim sposobnostima, kvalifikacijama i zalaganju.

Cilj novog socijalističkog društva jest stvaranje sretnog društva, jer je ono slobodno, a to se ne može postići bez zadovoljavanja materijalnih i moralnih potreba čovjeka. Taj cilj se može ostvariti jedino oslobađanjem potreba vlasti i upravljanja drugih.

Zadovoljavanje čovjekovih potreba treba se provoditi bez eksploatacije i porobljava-

nja drugih, inače bi to bilo u suprotnosti s ciljevima novog socijalističkog društva.

Čovjek u novom društvu ili radi za sebe kako bi osigurao svoje materijalne potrebe ili radi za neku socijalističku organizaciju u kojoj je ortak, te može obavljati javnu društvenu uslugu, a da mu društvo jamči zadovoljavanje njegovih materijalnih potreba.

Gospodarska aktivnost u novom socijalističkom društvu je proizvodna aktivnost radi zadovoljavanja materijalnih potreba, a ne aktivnost bez proizvoda ili aktivnost čiji je cilj profit kako bi se gomilao višak koji premašuje te potrebe. Takve aktivnosti nisu u skladu s novim socijalističkim osnovama.

Cilj gospodarske aktivnosti pojedinca je samo zadovoljavanje vlastite potrebe, jer su svjetska bogatstva, bar u svakoj određenoj etapi, ograničena, a tako i svakog društva pojedinačno. Stoga nitko nema pravo obavljati gospodarsku aktivnost da bi zaradio više nego što mu je potrebno. Višak koji premašuje njegove potrebe zapravo pripada drugima. Međuim, on ima pravo štedjeti od onoga što mu pripada od vlastitog proizvoda, a ne od tuđeg truda niti na račun potreba drugih. Ako bi se dopustila gospodarska aktivnost za stjecanje više od onoga što je potrebno za zadovoljavanje nečije potrebe, čovjek bi onemogućio drugima da zadovolje svoje potrebe.

Stjecanje viška koji premašuje potrebe pojedinca jest potreba drugog čovjeka za društvenim bogatstvom.

Dopustiti privatnu proizvodnju radi akumulacije dobara iznad potreba i iskorištavanje drugih za zadovoljavanje tvojih potreba i za stjecanje viška iznad tvojih potreba, tj. potčinjavati čovjeka da bi se na račun njegovih potreba pokrile tuđe potrebe, jednako je eksploataciji.

Rad za dodatnu nadnicu, kao što smo već naveli, jest robovanje, tj. rad bez motiva, jer je proizvođač u njemu nadničar, a ne ortak.

Nema dvojbe da se čovjek koji radi za sebe iskreno zalaže u svom proizvodnom radu jer je njegov motiv to što se oslanja na svoj vlastiti rad kako bi zadovoljio svoje materijalne potrebe. Onaj tko radi u društvenoj organizaciji u kojoj je ortak u proizvodnji, također je odan svom proizvodnom poslu. Motiv te njegove odanosti proizvodnji jest zadovoljavanje njegovih potreba od tog proizvoda. Međutim, onaj tko radi za nadnicu, nema motiva za rad.

Najamni rad nije u mogućnosti efikasno riješiti kako da se povećava i unapređuje proizvodnja. Takav rad, bez obzira na to da li je uslužni ili proizvodni, u kontinuiranom je opadanju jer je postavljen na leđima nadničara.

Primjeri najamnog rada za račun društva, najamnog rada za račun privatnika i rada bez nadnice.

Prvi primjer:

a) Radnik proizvodi deset jabuka za račun društva i društvo mu dodijeli jednu ja-

buku za njegov proizvodni rad i to potpuno zadovoljava njegovu potrebu.

b) Radnik proizvodi za račun društva deset jabuka i društvo mu daje jednu jabuku, a to ne pokriva njegovu potrebu.

Drugi primjer:

Radnik proizvodi deset jabuka za drugog čovjeka i dobije naknadu koja je manja od vrijednosti jedne jabuke.

Treći primjer:

Radnik proizvodi deset jabuka za sebe.

Zaključak

Prvi primjer (a): Radnik neće povećati svoju proizvodnju jer, koliko god da je poveća, neće od proizvoda dobiti više od jedne jabuke kojom zadovoljava svoju potrebu. Tako je cjelokupna radna snaga koja radi za društvo psihološki kontinuirano ravnodušna.

Prvi primjer (b): Radnik nema motiva za istu proizvodnju jer proizvodi za društvo, a ne dobiva ni toliko da podmiri svoje potrebe. Ali, on nastavlja raditi bez poticaja jer je prisiljen pokoravati se općim društvenim uvjetima rada, a to je slučaj sa svim članovima toga društva.

Drugi primjer: Radnik uopće ne radi da bi proizvodio, nego radi da bi dobio nadnicu. A kako njegova nadnica nije dovoljna

za njegove potrebe, on će tražiti ili drugog poslodavca za bolju nadnicu od one koju je dobio od prvoga ili će biti prisiljen nastaviti s radom da bi preživio.

Treći primjer: Jedino je ovdje radnik motiviran za proizvodnju, bez ravnodušnosti i prisile. Budući da u socijalističkom društvu nema mogućnosti za privatnu proizvodnju koja premašuje potrebe pojedinca i nije dopušteno zadovoljavanje potreba za račun ili posredstvom drugoga, kao i to da socijalistička poduzeća rade za zadovoljavanje potreba društva, dolazi se do toga da treći primjer prikazuje zdravu situaciju gospodarske proizvodnje. U svim tim slučajevima – čak i u lošim – proizvodnja se nastavlja radi opstanka. Najbolji dokaz za to je to što se u kapitalističkom društvu proizvodnja nagomilava u rukama malog broja kapitalista koji ne rade, ali iskorištavaju napor trudbenika koji su prisiljeni proizvoditi da bi preživjeli. Međutim, *Zelena knjiga* ne rješava samo problematiku, materijalne proizvodnje nego ocrtava i put sveobuhvatnog rješavanja problema ljudske zajednice s ciljem da dovede do konačnog materijalnog i moralnog oslobođenja čovjeka i ostvarenja njegove sreće.

Ostali primjeri:

Ako pretpostavimo da društveno bogatstvo iznosi deset jedinica, a broj stanovnika je deset, to znači da svakome pripada 10/10, tj. samo po jedna jedinica od bogat-

stva. Međutim, ako postoji neki broj članova društva koji posjeduju više od jedne jedinice, to znači da ima i onih koji ne posjeduju ništa od tog bogatstva. Razlog je to što je netko drugi prisvojio njihov dio bogatstva društva. Zbog toga u eksploatatorskim društvima postoje bogati i siromašni.

Ako pretpostavimo da pet članova tog društva posjeduju po dvije jedinice, ostalih pet članova ne posjeduje ništa, tj. 50% članova društva lišeno je prava na svoje bogatstvo, jer ona dodatna jedinica, koju posjeduje svaki od pet prvih članova društva, pripada petorici drugih.

Ako je svakom članu društva potrebna jedna jedinica bogatstva da bi zadovoljio svoje potrebe, onda onaj član koji posjeduje više od jedne jedinice zacijelo je prigrabio pravo drugih pripadnika društva. Kako je taj dio više od onoga što je nužno za zadovoljavanje potreba tog člana društva, izraženo kao jedna jedinica društvenog bogatstva, onda on prisvaja tu drugu jedinicu da bi nagomilavao bogatstvo. To nagomilavanje može ostvariti samo na račun potrebe drugih, tj. uzimanjem tuđega dijela iz tog bogatstva. Upravo to je uzrok postojaja onih koji gomilaju a ne troše, i štede višak iznad svojih potreba, a to je istodobno uzrok postojanja onih koji su lišeni svog prava iz društvenog bogatstva i koji nemaju od čega živjeti. To je pljačka, i to legitimna, prema mračnim eksploatatorskim pravilima koja vladaju u tom društvu.

Višak koji preostaje nakon zadovoljavanja potreba vlasništvo je svih članova zajednice. Pojedinci mogu štedjeti koliko god hoće, ali samo od onoga što imaju za svoje vlastite potrebe. Stvaranje zaliha iznad potreba je napad na javno bogatstvo. Vrijedni i spretni nemaju pravo da svojom spretnošću i marljivošću prisvajaju ono što pripada drugima, ali oni mogu koristiti te svoje osobine pri zadovoljavanju svojih potreba i da štede. Isto tako, nemoćni, slaboumni i neuravnoteženi ne znači da nemaju pravo na iste dijelove društvenog bogatstva kao i zdravi.

Društveno bogatstvo slično je poduzeću za opskrbu ili skladištu koje izdaje dnevno određenom broju ljudi određene količine robe za njihove dnevne potrebe. Svaki pojedinac ima pravo štedjeti od te količine koliko hoće. Drugim riječima, svatko može koristiti svoje sposobnosti i mogućnosti da od svog dijela troši ili štedi koliko hoće. Ali onaj koji tu svoju nadarenost koristi da bi se domogao iz javnog skladišta dijela iznad svoje potrebe, on je, nedvojbeno, lopov. Takav je i onaj koji koristi svoju spretnost da bi prigrabio veće bogatstvo nego što zahtijevaju njegove potrebe. On, ustvari, nasrće na javno pravo, a to je društveno bogatstvo, koje je, u ovom primjeru, javno skladište.

U novom socijalističkom društvu ne smije se dopustiti nejednakost u bogatstvu pojedinaca, osim u slučaju onih koji obavljaju javne usluge. Njima društvo namjenjuje

određeni dio bogatstva koji odgovara toj usluzi. Dio koji pripada pojedincima ne smije se razlikovati, osim ako netko doprinese više u obliku usluge ili proizvoda.

Tako su povijesna iskustva dala jedno novo iskustvo kao konačnu krunu borbe čovjeka za upotpunjavanje njegove slobode i ostvarenje njegove sreće putem zadovoljavanja njegovih potreba i sprečavanja drugih da ga eksploatiraju, prestanak ugnjetavanja i pronalazak metode raspodjele društvenog bogatstva na pravedan način tako da svatko svojim radom zadovoljava svoje potrebe, a ne da iskorištava druge da rade za njega kako bi ispunio svoje potrebe i prisvojio ono što pripada drugima.

To je metoda oslobađanja potreba da bi se oslobodio čovjek.

Prema tome, novo socijalističko društvo je samo dijalektički ishod nepravednih odnosa koji prevladavaju u svijetu i iz kojih je nastalo prirodno rješenje, a to je privatno vlasništvo za zadovoljavanje svojih potreba bez iskorištavanja drugih i socijalističko vlasništvo u kojem su proizvođači ortaci u proizvodnji. Socijalističko vlasništvo zamjenilo je privatno vlasništvo koje se temelji na radu nadničara kojima je oduzeto pravo u raspodjeli onoga što su proizveli.

Onaj tko posjeduje stan u kojem ti stanuješ, prijevozno sredstvo kojim se prevoziš ili prihod od kojeg ti živiš, raspolaže cijelom tvojom slobodom ili njenim dijelom, a sloboda je nedjeljiva. Da bi bio sretan, čovjek

mora biti slobodan, a da bi bio slobodan mora raspolagati svojim potrebama.

Tko gospodari tvojim potrebama, raspolaže i tobom ili te eksploatira, a ponekad, unatoč tome što zakon to zabranjuje, i porobljava.

Čovjekove osnovne i neophodne osobne potrebe, od odjeće, hrane do prijevoznog sredstva i stana, moraju biti njegovo osobno i sveto vlasništvo i ne smiju ni od koga biti iznajmljivane. Njihovo iznajmljivanje za naknadu omogućuje njihovu stvarnom vlasniku da se miješa u tvoj privatni život i upravlja tvojim neophodnim potrebama, čak i kad se radi o društvu u cjelini. Ono tako raspolaže tvojom slobodom i lišava te vlastite sreće. Isto tako, vlasnik odjeće, koju si od njega iznajmio, upleće se u tvoj život jer može tražiti nasred ulice da to svučeš i ostavi te golog. Također, vlasnik prijevoznog sredstva, ostavljajući te pokraj puta, kao i vlasnik stana, koji te ostavlja bez krova nad glavom, upleću se u tvoj život.

Ironija je osnovne ljudske potrebe uređivati zakonom ili administrativnim mjerama i slično. One bi trebale biti korjenita osnova na kojoj se, u skladu s prirodnim pravilima, izgrađuje društvo.

Cilj socijalističkog društva je čovjekova sreća koja se može ostvariti samo u uvjetima materijalne i duhovne (moralne) slobode. Ostvarenje slobode ovisi o tome koliko čovjek raspolaže svojim materijalnim potrebama i koliko je to osigurano čvrstim garan-

cijama. Tvoje materijalne potrebe ne smiju biti tuđe vlasništvo, niti dostupne nekom drugom u društvu da ih prisvoji. U tom slučaju živio bi u nesigurnosti, lišen sreće i slobode. Živio bi u sjeni iščekivanja da se netko izvana miješa u tvoje osnovne materijalne potrebe.

Preobražaj suvremenih društava, iz društva najamnika u društvo ortaka, neminovnost je koja dijalektički proizlazi iz proturječnih gospodarskih pretpostavki koje danas vladaju u svijetu. Taj neminovni preobražaj dijalektički je rezultat nepravednih odnosa kojih su osnova nadničarski sustavi, a do danas još nisu riješeni.

Prijeteća snaga radničkih sindikata u kapitalističkom društvu jamči da će kapitalističko društvo iz nadničarskog prijeći u društvo ortaka.

Mogućnost dizanja revolucije za ostvarenje socijalizma nastupa onda kad proizvođači osvoje svoj dio proizvoda koji proizvode. Ciljevi radničkih štrajkova, od zahtjeva za povećanjem nadnica, pretvorit će se u zahtjev za partnerstvom u proizvodnji. Sve će se to, prema zacrtanom putu što ga daje *Zelena knjiga*, prije ili poslije ostvariti.

Posljednji korak, međutim, jest onaj kad će novo socijalističko društvo dostići fazu nestanka profita i novca. To će se dogoditi transformacijom društva potpuno u proizvođačko i kad proizvodnja dostigne stupanj zasićenosti materijalnih potreba svih članova društva. U tom posljednjem stadiju

sam od sebe će profit nestati, a također i potreba za novcem.

Priznavanje profita znači ozakonjenje eksploatacije, jer i samo priznavanje znači brisanje granice gdje bi se mogao zaustaviti. A mjere za njegovo zaustavljanje raznim sredstvima jesu samo reformistički, a ne korjeniti pokušaji, da se spriječi eksploatacija čovjeka od čovjeka.

Konačno rješenje je ukidanje profita. Kako je profit motor gospodarskog procesa, njegovo ukidanje nije samo pitanje odluke nego rezultat razvoja socijalističke proizvodnje koji se ostvaruje zadovoljavanjem materijalnih potreba društva i pojedinaca. Rad s ciljem da se poveća profit vodi konačnom nestanku profita.

Kuća služi onima koji u njoj stanuju

Kućna posluga, bez obzira na to da li radi za nadnicu ili bez nje, vrsta je robova u suvremenom dobu. Novo socijalističko društvo zasniva se na partnerstvu u ostvarenoj proizvodnji, a ne na najamnom odnosu, pa se stoga na kućnu poslugu ne primjenjuju prirodna socijalistička pravila, jer ona obavlja usluge, a ne proizvodi – usluge ne daju materijalni proizvod koji se, prema prirodnim socijalističkim pravilima, može dijeliti na dijelove. Zbog toga kućna posluga mora raditi, u teškim uvjetima, za nadnicu ili bez nje. Budući da su nadničari vrsta robova, a njihovo ropstvo proizlazi iz nadničarskog rada koji obavljaju, kao i to da je kućna posluga na nižem stupnju od nadničara u poduzećima i ustanovama, preče je da se

oslobodi ropstva društvo robova nego društvo nadničara. Naime, kućna posluga je socijalna pojava koja se javlja poslije pojave ropstva.

Treća svjetska teorija je vjesnik koji narodima navješćuje konačno oslobođenje od svih okova nepravde, tiranije, eksploatacije i političke i ekonomske prevlasti, kako bi se izgradilo društvo jednakih ljudi, u kojem su svi slobodni, izjednačeni u vlasti, bogatstvu, naoružanju, i kako bi konačno i potpuno trijumfirala sloboda.

Zelena knjiga zato ocrtava put spasenja za narod, nadničare i kućnu poslugu radi ostvarivanja ljudske slobode. Da bi se to postiglo, potrebna je borba za oslobođanje kućne posluge od ropskog položaja u kojem se nalazi, te njen preobražaj u materijalne proizvođače izvan kuće gdje se materijalna proizvodnja može podijeliti na dijelove, ovisno o subjektima proizvodnje. Kući služe njeni stanari. Pitanje neophodne kućne posluge ne može se riješiti putem nadničarske ili beznadničarske posluge, nego preko službenika koji mogu biti unaprijeđeni tijekom obavljanja svojih kućnih poslova. Posluga, isto tako kao i svaki javni djelatnik, ima pravo na materijalnu i socijalnu zaštitu.

Iz pera Muamar Al
Gadafija

TREĆI DIO

DRUŠTVENE OSNOVE

– TREĆE SVJETSKE TEORIJE –

DRUŠTVENE OSNOVE TREĆE SVJETSKE TEORIJE

Socijalni faktor je pokretač povijesti čovječanstva, tj. to je nacionalni faktor, jer društvena veza koja povezuje ljudske zajednice, svaku posebno, od porodice preko plemena do nacije, i jest osnova povijesnog kretanja.

Junaci u povijesti su pojedinci koji se žrtvuju za opće stvari. Ne postoji druga definicija. Ali za koje stvari? Oni se žrtvuju za druge. A za koje druge? To su oni s kojima imaju veze. A veza između pojedinca i zajednice je društvena veza, tj. odnos među pripadnicima istog naroda, jer nacionalnost je osnova na kojoj su se osnivale nacije. Prema tome, te stvari i jesu nacionalne stvari, a nacionalna veza je i društveni odnos i nacionalni, a nacionalni odnos je i društveni odnos, koji proizlazi iz zajednice, tj. iz odnosa unutar zajednice. Nacionalnost proizlazi iz nacije, tj. iz odnosa unutar nacionalne zajednice. Prema tome je društveni odnos, zato što je zajednica narod, a narod je zajednica, bez obzira na to koliko je jedna brojčano veća ili manja od druge, i ne ulazeći u potanke definicije kojima se određuju privremene zajednice te nezavisno od odnosa među njihovim pripadnicima. Zajednica ovdje znači trajno

zajedništvo zasnovano na nacionalnim odnosima.

Povijesni pokreti su masovni, tj. zajednički pokreti. To su pokreti zajednice i okrenuti su sami sebi kako bi osigurali samostalnost od drugih zajednica, a svaki od njih ima svoju vlastitu društvenu strukturu. Zajednički pokreti su uvijek težili neovisnosti, tj. emancipaciji onih zajednica koje su potlačene, obespravljene od drugih zajednica. Što se tiče borbe za vlast, ona se vodi unutar same zajednice, sve do razine porodice, kao što je to prikazano u prvome dijelu *Zelene knjige* (Politička osnova treće svjetske teorije). Pokrete zajednice narodi vode radi sebe samih, a i zato što svaka zajednica, u skladu sa svojom prirodnom strukturom, ima vlastite zajedničke potrebe koje zahtijevaju zajedničko zadovoljavanje. To ni u kojem slučaju nisu pojedinačne potrebe. One su zajedničke potrebe, tj. prava, zahtjevi ili ciljevi naroda koji su među sobom povezani istom nacionalnošću. Stoga se ovi pokreti nazivaju nacionalnim pokretima. Narodnooslobodilački pokreti u suvremenom svijetu upravo su takvi društveni pokreti, i oni neće prestati sve dok se svaka zajednica ne oslobodi od prevlasti druge zajednice. To znači da svijet prolazi kroz fazu prirodnog povijesnog kretanja – kroz fazu nacionalne borbe za nacionalnost.

Ovo je povijesna činjenica svijeta, a ona je društvena činjenica, tj. da je nacionalna borba, odnosno društvena borba, osnova povijesnog kretanja. A ta borba jača je od

svih drugih činitelja, jer predstavlja izvor i osnovu. Ona je u naravi ljudskih zajednica i u naravi nacija. Štoviše, ona je u naravi samog života, jer i životinjske vrste, kao i ljudska, žive u zajednicama. To zajedništvo je osnova opstanka zajednica životinjskog svijeta. I nacionalne zajednice su osnova opstanka nacija. Nacije kojih nacionalne zajednice propadaju izlažu se nestanku. Problem nacionalnih manjina koji je jedan od suvremenih političkih problema, društvene je naravi, jer se radi o nacijama kojih su nacionalnosti uništene i raspale su se njihove veze. Društveni faktor je životni faktor, faktor opstanka i zato je prirodni i automatski pokretač nacije radi opstanka.

Nacionalnost u čovjekovu svijetu i instinkt pripadanja istoj vrsti u životinjskom svijetu isto je što i gravitacija u svijetu materije i nebeskih tijela, jer, kad bi se uništila Sunčeva gravitacija, njegovi bi se plinovi raspršili i izgubili svoju monolitnost. A upravo je ta njegova monolitnost osnova njegova opstanka. Dakle, osnovni faktor opstanka nečega jest njegova monolitnost. A faktor jedinstva zajednice je društveni faktor, tj. nacionalnost. Stoga se svaka zajednica bori za svoje nacionalno jedinstvo, jer u tome je njen opstanak.

Nacionalni faktor, tj. društvena veza, djeluje spontano u svrhu očuvanja opstanka pojedine nacionalne zajednice, kao što gravitacija djeluje zadržavajući masu oko njene jezgre. Oslobađanje atoma i njihova ekspanzija

pri eksploziji atomske bombe posljedica je bombardiranja jezgre koja je središte privlačenja atoma oko nje. Pritom se uništava svojstvo monolitnosti tijela, u ovom slučaju atomske bombe, i svaki atom se raspršii na svoju stranu. To je priroda stvari, neumitan prirodni zakon. Suprotstavljanje ili zanemarivanje tog zakona besmisleno je. Tako i život čovjeka gubi smisao ako se zanemaruje nacionalnost, tj. društveni faktor. Tajna opstanka zajednice jest njena kohezija. Isto je i kada se tom faktoru suprotstavlja. Ne postoji takmac ravan društvenom faktoru koji može utjecati na jedinstvo pojedine zajednice, osim vjerski faktor koji može podijeliti neku nacionalnu zajednicu, ali i ujediniti više zajednica različitih nacionalnosti. Ali društveni faktor će na kraju ipak pobijediti. Tako se zbivalo u svim povijesnim razdobljima. Svaka nacija ima svoju religiju. To je ta usklađenost. U stvarnosti, međutim, ima razlika, koje su razlog sukobljavanju i nepostojanosti u životu naroda u raznim povijesnim razdobljima.

Zdrava osnova nalaže da svaka nacija ima svoju religiju, a da je sve drugo nastrano. Ova nastranost stvorila je nezdravu realnost i postala je pravi razlog izbijanja sukoba unutar nacionalnih zajednica. Ne postoji drugo rješenje, osim da se prihvati prirodno pravilo prema kojem svaka zajednica ima svoju religiju, sve dok se ne postigne sklad između društvenog i vjerskog faktora. Tek tada će doći do skladnog i

postojanog života zajednice i do njenog jačanja i zdravog razvoja.

Brak također utječe, pozitivno ili negativno, na društveni faktor. Iako su i muškarac i žena slobodni u prihvaćanju onoga koga hoće i odbijanju onoga koga neće, kao prirodno pravilo slobode, ipak je prirodno što brak jača jedinstvo unutar zajednica i doprinosi zajedničkom napretku u skladu s društvenim faktorom.

OBITELJ

Obitelj

Čovjeku pojedincu obitelj je važnija od države. Čovječanstvo se oslanja na pojedinca (čovjeka), a ispravan pojedinac oslanja se na obitelj. Obitelj je njegova kolijevka, njegovo polazište i društveni zaštitnik. Prirodno je to što čovječanstvo predstavljaju pojedinac i obitelj, a ne država. Čovječanstvo ne poznaje takozvanu državu. Država je umjetno stvoren politički i ekonomski sustav, ponekad i vojni, s kojim ljudska vrsta nema veze; niti država s njom. Obitelj je u društvu isto što i raslinje u prirodi, koje je osnova vegetacije. Preuređenje prirode u farme, vrtove i slično, umjetni je postupak koji nema veze s naravi biljke, koja se sastoji od granja, lišća i cvijeća, te potpuno sliči obitelji. To što su politički, gospodarski ili vojni faktori prilagodili skupine obitelji državi, ne znači da čovječanstvo s tim ima veze. Tako i svako stanje ili okolnosti koji vode k osipanju obitelji, tj. njenom odumiranju i nestanku, nehumani su i neprirodni. To su prisilni postupci i oni su potpuno identični uvjetima ili postupcima koji vode k uginuću biljke, tj. oštećenju njenih grana, uvelosti njenih cvjetova i lišća.

Društva u kojima su opstanak obitelji i njeno jedinstvo iz bilo kojeg razloga ugroženi, jesu kao vrtovi u kojima su biljke izložene suši, požaru, uvenuću. Rascvjetani vrt ili polje je ono u kojem biljke prirodno rastu,

cvatu, oplođavaju se i opstaju. Isto je i s ljudskom zajednicom.

Društvo u cvatu je ono u kojem član obitelji raste prirodno, obitelj cvjeta, a pojedinac opstaje u ljudskoj zajednici kao lišće na grani, i grana na stablu. Čim se odvoje, oni gube smisao postojanja i materijalnog života. Tako i pojedinac, ako se izdvoji iz obitelji. Bez obitelji on nema nikakvo značenje i lišen je društvenog života. A ako u ljudskoj zajednici dođe do toga da čovjek postoji bez obitelji, ona će biti društvo skitnica, kao i vrt umjetnih biljki.

PLEME

Pleme

Pleme je obitelj koja se razgranala nakon razmnožavanja. Ono je velika obitelj. Nacija je pleme koje se proširilo razmnožavanjem. Prema tome, nacija je jedno veliko pleme. A svijet je nacija koja se, uslijed razmnožavanja, razgranala na više nacija... tako je svijet jedna velika nacija. Veza koja okuplja obitelji ista je ona koja povezuje pleme, ili ona koja spaja svijet. Ona slabi s povećanjem broja. Na taj način je čovječanstvo isto što i nacija, nacija je kao pleme, a pleme je obiteljska veza koja slabi od niže prema višoj razini. To je društvena činjenica o kojoj ne razmišlja jedino onaj koji je ne pozna.

Prema tome, društvena veza, usklađenost, međusobna ljubav i privrženost jače su na razini obitelji nego na razini plemena, a na razini plemena jače su nego na razini nacije i jače su na razini nacije nego na razini svijeta.

Interesi, osobine, vrijednosti, uzvišeni ideali koji nastaju iz tih društvenih veza neprijeporno su jači tamo gdje su i te veze jače. One su jače na razini obitelji nego na razini plemena, jače su na razini plemena nego na razini nacije i jače su na razini nacije nego na razini svijeta. Tako ove društvene veze, a time i interesi, osobine, vrijednosti i ideali, koji iz njih nastaju, nestaju sa slabljenjem ili nestankom obitelji, plemena, nacije i čovječanstva.

Stoga je za ljudsku zajednicu vrlo važno da održava obiteljsku, plemensku, nacionalnu i međunacionalnu povezanost kako bi koristila interese, osobine, vrijednosti i ideale što ih pružaju obiteljska, plemenska, nacionalna i međunacionalna složnost, povezanost, privrženost i ljubav.

Obiteljska zajednica društveno je bolja od plemenske, a plemenska zajednica je bolja od nacionalne, a nacionalna zajednica je s gledišta povezanosti, privrženosti, međusobne solidarnosti i interesa, bolja od međunacionalne zajednice.

Prednosti plemena

Budući da je pleme velika obitelj, ono svojim pripadnicima osigurava ono što obitelj pruža svojim članovima, od materijalnih koristi do socijalnih interesa. Pleme je obitelj drugog stupnja. Osobito valja naglasiti da pojedinac može ponekad ponašati se nepristojno, onako kako ne može pred obitelji. Ali, kako je obitelj mala, on ne osjeća njenu kontrolu za razliku od plemena gdje pripadnici nisu oslobođeni nadzora. S tim u vezi je pleme utvrdilo pravila ponašanja za svoje pripadnike koja su prerasla u društveni odgoj, kudikamo bolji i uzvišeniji od bilo kojeg školskog odgoja. Pleme je društvena škola u kojoj njeni članovi od djetinjstva upijaju uzvišene ideale koji se pretvaraju u životno ponašanje. Ti se ideali spontano učvršćuju s čovjekovim odrastanjem. Suprotno tome, školski odgoj i obrazovanje

koji se »službeno« stječu, postupno se gube s čovjekovim starenjem, jer su nametnuti službeno i putem testova, i čovjek shvaća da mu je to nametnuto.

Pleme je čovjekov prirodni i društveni zaštitnik koji mu osigurava socijalnu skrb. Ono, u skladu s plemenskim društvenim tradicijama, svojim pripadnicima osigurava zajedničko otplaćivanje krvnih dugova, zajedničku krvnu osvetu, zajedničku obranu i socijalnu zaštitu.

Krv je začetak u stvaranju plemena, ali ona nije sve. Pripadništvo je također važna komponenta u formiranju plemena. S vremenom će razlike između krvne i pripadničke komponente nestati i ostat će pleme kao jedinstvena materijalna i društvena zajednica. Ali, jedinstvo krvne i pripadničke veze jače je nego bilo koji drugi faktor koji spaja.

NACIJA

Nacija

Nacija je politički i nacionalni zaštitnik pojedinca. Ona pruža pojedincu više od društvene zaštite koju pleme pruža svojim pripadnicima. Pleme je u suprotnosti s nacijom, jer privrženost plemenu slabi privrženost naciji i ide na njen račun, a isto tako privrženost obitelji slabi privrženost prema plemenu i ide na njen račun. Koliko god nacionalizam bio neophodan naciji, njegov ekstremni oblik opasan je za čovječanstvo.

Nacija je u međunarodnoj zajednici slična obitelji unutar plemena. Antagonizam između obitelji unutar istog plemena u izdizanje pojedine obitelji iznad druge ugrožava jedinstvo plemena, isto kao što i antagonizam među članovima iste obitelji i okrenutost svakog od njih samome sebi ugrožava obitelj. Antagonizam među plemenima iste nacije i njihovo izdizanje iznad ostalih plemena ugrožava tu naciju. Nacionalna, pak, zagrižljivost, korištenje sile protiv nejake nacije ili razvijanje jedne nacije prisvajanjem onog što je vlasništvo druge nacije, zlo je i štetno je za čovječanstvo. Međutim, stabilan pojedinac, koji poštuje sebe i svjestan je svojih odgovornosti, važan je i koristan svojoj obitelji. A ugledna i postojana obitelj, koja je svjesna svojeg značenja, korisna je materijalno i društveno svom plemenu. A napredna, produktivna i civilizirana nacija korisna je cijelom čovječanstvu. Politička i nacionalna struktura je narušena ako se nacija

spusti na socijalnu razinu, ili na obiteljsku i plemensku razinu, s njima se saživi i prihvati njihove pretpostavke.

Nacija predstavlja jednu veliku obitelj nakon što je prošla kroz plemensku fazu i raščlanjivanje plemena koja su istog podrijetla i sudbonosno su za to podrijetlo vezana. Obitelj ne može postati nacijom ako ne prođe kroz plemensku fazu i fazu njenog raščlanjivanja, te kroz pripadništvo koje je temelj svakog društvenog povezivanja. Sve se to ostvaruje kao neumitan i dugotrajan društveni proces. Kao što se rađaju nove nacije, isto tako stare izumiru, ali zajedničko podrijetlo i sudbonosna pripadnost povijesna su osnova svakoj naciji. Podrijetlo ostaje u prvom planu, a pripadništvo u drugom. Međutim, nacija nije samo podrijetlo, iako ono predstavlja njenu osnovu i početak. Nacija je, uza sve to, i skup ljudskih povijesnih nasljeđa koja privlače ljude da žive na jednom teritoriju, da stvaraju zajedničku povijest i zajedničku baštinu i da zajednički dijele istu sudbinu. Nacija je, konačno, bez obzira na krvno jedinstvo, pitanje pripadništva i sudbine.

Zašto su se onda na povijesnoj karti svijeta pojavljivale velike države, koje su potom izumrle, a na njihovo mjesto došle su nove, i obrnuto? Da li je razlog tome politički i nema veze s društvenom osnovom Treće svjetske teorije, ili je razlog socijalni i ima veze s ovim poglavljem *Zelene knjige*? Da vidimo.

Neprijeporno je da je obitelj socijalna, a ne politička forma. Pleme također, jer je ono, ustvari, obitelj koja se razmnožila i razgranala u više obitelji. A nacija je, ustvari, pleme koje se proširilo nakon što su se njegova koljena i obiteljska stabla razgranala i razvila u više rodova i plemena.

Prema tome, nacija je socijalna forma koja se zasniva na nacionalosti. I pleme je socijalna forma koja se oslanja na plemensku pripadnost. Obitelj je socijalna forma koja se osniva na obiteljskoj vezi. Nacije svijeta također su socijalne forme koje se osnivaju na čovječnosti. To se samo po sebi razumije. Tu je i politička forma koja određuje državu i oblikuje svjetsku političku kartu. Ali, zašto se svjetska politička karta mijenja iz razdoblja su razdoblje. Razlog tome je što političko oblikovanje može biti u skladu sa socijalnom formom, ali i ne mora biti tako. Ako se primijeni na neku naciju, ono je trajno i ne mijenja se. A ako se promijeni, to se događa zbog strane kolonizatora ili uslijed unutrašnjeg slabljenja, a potom se opet pojavljuje pod geslom nacionalne borbe ili nacionalnog preporoda i nacionalnog jedinstva. Ako, pak, politička forma spoji više nacija, njihova se politička karta raspada uslijed osamostaljivanja pojedinih nacija pod geslom nacionalnosti. Tako su se raspale karte imperija koji su je u svijetu formirali od više nacija, pa se svaka od njih uslijed jakog osjećaja nacionalne pripadnosti zahtijevala samostalnost. Politički imperiji su se raspali, a njihovi

sastavni dijelovi vraćali svom socijalnom izvoru. Očit dokaz za to postoji u svjetskoj povijesti, ako se pomno razmotre njena razdoblja.

Ali, zašto se stvaraju imperiji od više nacija? Odgovor je u tome što struktura države nije socijalna kao kod obitelji, plemena i nacije, nego je država politička struktura stvorena od više faktora, od kojih je prvi i najjednostavniji nacionalni osjećaj. Nacionalna država predstavlja jedinstvenu političku formu koja je u skladu s prirodnom socijalnom strukturom, i koja opstaje sve dok se ne suoči s tiranijom druge, od nje jače nacije, ili ako je njena politička struktura kao države pod utjecajem socijalne strukture koju čine njena plemena, rodovi i obitelji. Politička struktura propada ako je podvrgnuta socijalnoj strukturi plemena, obitelji ili sekti.

Ostali faktori državne strukture, kad se radi o složenoj, višenacionalnoj državi, jesu vjerski, ekonomski i vojni.

Jedinstvena vjera može formirati državu od više nacija. Ekonomske potrebe i vojni pohodi također. I tako se svijet, u jednom razdoblju, suočava s pojavom da neke države ili imperiji nastaju, a u drugom iščezavaju.

Kad se nacionalni osjećaj rasplamsa i nadjača vjerski duh, dolazi do borbe među različitim nacijama iste vjere da bi se svaka nacija osamostalila vraćajući se svojoj socijalnoj strukturi i imperiji nestaju. Zatim se opet javlja uloga vjere, kad vjerski duh

nadvlada nacionalni osjećaj, i različite se nacije spajaju pod istom zastavom jedinstvene vjere, da bi se ponovo javila nacionalna svijest itd.

Sve države koje su sastavljene od više nacija, zbog vjerskih, ekonomskih, vojnih ili ideoloških razloga, bit će suočene s nacionalnim razdorom sve dok svaka od njih ne stekne svoju nezavisnost, tj. sve dok socijalni faktor ne nadvlada politički, a to je neminovno.

Stoga, bez obzira na političke interese koji određuju osnivanje države, ipak je osnova života pojedinaca obitelj, pleme, nacija i cijelo čovječanstvo, jer osnovni i trajni faktor je socijalni faktor, tj. nacionalni osjećaj. Zato valja najprije usredotočiti pozornost na socijalnu činjenicu i njegovanje obitelji kako bi izrastao odgojen i ispravan čovjek, zatim na pleme kao na društvenog zaštitnika i prirodnu socijalnu školu koja odgaja čovjeka izvan okvira obitelji i sve do nacionalne razine. To je zato što čovjek shvaća društvene vrijednosti jedino preko obitelji i plemena, a to su upravo prirodne društvene forme koje nisu nastale ničijom zaslugom. Briga o obitelji i njena zaštita vodi se radi pojedinca, kao što se vodi briga o plemenu radi obitelji, pojedinca i nacije, tj. nacionalizma, jer socijalni faktor je stvarni i trajni pokretač povijesti. (A to je nacionalni faktor.)

Zanemarivanje nacionalne pripadnosti ljudskoj zajednici i izgradnja političkog sustava koji je u suprotnosti sa socijalnim

stanjem, daje samo privremenu tvorevinu koja će propasti uslijed djelovanja socijalnog faktora, tj. pod djelovanjem nacionalnog pokreta u svakoj naciji.

Sve su ovo činjenice koje u životu prate svakog čovjeka, i nisu nikakve subjektivne vizije. Svaki ih čovjek morao shvatiti i, svjestan njih, raditi kako bi njegov rad bio svrsishodan. Nužno je spoznati ove trajne činjenice da bi se izgjegle stranputice, nepravilnosti ili uništenje života ljudskih zajednica zbog neshvaćanja ili nepoštivanja ovih čovjekovih životnih načela.

ŽENA

Žena

Žena je ljudsko biće, i muškarac je ljudsko biće, to je neprijeporno i o tome nema dvojbe. Prema tome, žena i muškarac su očito izjednačeni kao ljudi. Razlikovanje muškarca i žene sa stajališa ljudskosti flagrantno je i bez ikakva opravdanja. Jer, žena jede i pije kao što i muškarac jede i pije. Žena voli i mrzi kao što i muškarac voli i mrzi. Žena misli, uči i shvaća kao što i muškarac misli, uči i shvaća. Ženi je kao i muškarcu potreban dom, odjeća i prijevozno sredstvo. Žena gladuje i žedni kao što i muškarac gladuje i žedni. I žena živi i umire kao što i muškarac živi i umire.

Pa, zašto onda postoji žena i muškarac? Dakako, ljudsko društvo nisu samo muškarci i nisu samo žene, njega čine i muškarci i žene, tj. muškarac i žena po prirodi. Zašto nisu stvoreni samo muškarci, i zašto nisu stvorene samo žene? Koja je razlika između muškog i ženskog, između muškarca i žene? Zašto je stvaranje svijeta zahtijevalo stvaranje žena i muškaraca? Zacijelo, ljudsko društvo i postoji zato što postoje i muškarac i žena, a ne samo žena niti samo muškarac. Sigurno postoji prirodna potreba za postojanjem muškaraca i žena, a ne samo muškaraca ili samo žena. Dakle, jedno nije isto što i drugo, tj. postoji prirodna razlika između muškaraca i žena. Dokaz je tome da u prirodi postoji i muško i žensko. To znači da postoje posebne

uloge svakog od njih koje se razlikuju shodno razlikama između muškaraca i žena. Prema tome, nužni su uvjeti u kojima bi svatko od njih živio i odigrao svoju ulogu – različitu od drugog. Da bismo se mogli upoznati s tom ulogom, moramo upoznati razlike u prirodnoj konstituciji žene i muškarca..., tj. koje su prirodne razlike između njih.

Žena je ženskog spola, a muškarac je muškog spola. Prema ginekologu, žena dobiva mjesečnicu odnosno pati od slabosti svakog mjeseca, dok muškarac ne dobiva mjesečnicu, zato što je muškog spola. Prema tome, on ne pati od slabosti svakog mjeseca jer ne dobiva mjesečnicu. Ta mjesečna slabost ustvari je gubljenje krvi. To znači da je žena kao ženski spol po prirodi slaba zbog gubljenja krvi svakog mjeseca. Kad žena ne dobije mjesečnicu, ona je trudna. A kada zatrudni, slaba je, po prirodi stvari, gotovo godinu dana i njena je prirodna aktivnost ograničena sve dok ne rodi. A kad rodi ili pobaci, nastaju babinje, a to je slabost koja prati žene nakon svakog porođaja, ili pobačaja. Muškarac ne može zatrudnjeti, pa je prirodno da ne rađa. On stoga nije izvrgnut slabosti kao što je to žena, jer ona je ženskog spola. Poslije toga žena pristupa dojenju dojenčeta kojeg je rodila. Dojenje traje gotovo dvije godine. Prirodno je da se za vrijeme dojenja beba ne odvaja od majke i ona ostaje uz nju, tako da je ženina aktivnost ograničena jer postaje neposredno odgovorna za novo ljudsko biće kojemu ona pomaže da obavlja

svoje fiziološke potrebe, bez kojih bi umrlo. Muškarci, međutim, niti zatrudne niti doje (kraj liječnikova objašnjenja).

Ove prirodne činjenice, tj. biološke razlike, uvjetuju različitost između muškarca i žene, pa oni ne mogu biti izjednačeni. Upravo to dokazuje da postoji muški i ženski spol, odnosno muškarac i žena. Svatko od njih ima u životu posebnu ulogu i funkciju različitu od onog drugog, gdje muškarac nikako ne može zamijeniti ženu. On ne može obavljati ženske biološke funkcije. A upravo te biološke funkcije predstavljaju golem teret za ženu, zahtijevaju njen velik trud i zadaju izvjestan bol. No, bez toga, bez tih funkcija što ih obavlja žena, život ljudske zajednice bi prestao. To znači da one nisu dobrovoljne, a nisu ni obvezatne. One su, jednostavno, nužne, i jedina preostala alternativa bila bi potpun prestanak ljudskog života.

Postoje samovoljne intervencije protiv začeća, jedine mogućnosti produžetka ljudske vrste. Ima i pojedinačnih zahvata protiv začeća, a isto tako i protiv dojenja. Sve su to karike u lancu akcija protiv produžetka života, a vrhunac toga je ubojstvo, tj. da žena počini samoubojstvo kako bi izbjegla začeće, porođaj i dojenje. Ono se ne razlikuje bitno od ostalih intervencija protiv prirodnog života, tj. protiv začeća, dojenja, materinstva i braka. Jedina je razlika u intenzitetu.

Izostavljanje prirodne uloge žene u materinstvu, tj. korištenje jaslica kao zamjene za

majku, predstavlja početak izostavljanja humanosti zajednice te njen preobražaj u biološke zajednice i zajednice umjetnog života. Odvajanje djeteta od majki i njihovo stavljanje u jaslice proces je njihova pretvaranja u nešto slično pilićima, gdje jaslice više sliče farmi za uzgoj pilića. Ljudima i njihovoj prirodi ništa drugo ne odgovara osim prirodnog materinstva, tj. da dijete podiže njegova majka i da raste u obitelji, okruženo materinskom, očinskom i bratskom ljubavi, a ne na nekoj farmi kao što je farma za uzgoj pilića. I pilićima je, kao i svim drugim životinjama, potrebno materinstvo kao priroda faza. Stoga je njihovo uzgajanje na farmama, koje su slične jaslicama, protivno njihovu prirodnu rastu. Štoviše, i njihovo meso više sliči umjetnom nego prirodnom. Meso koje se dobiva s tih farmi je neukusno, čak i slabije kvalitete zbog toga što nije uzgojeno u prirodnim uvjetima, tj. bez prirodnog materinstva. Meso divljih ptica ukusnije je i korisnije zato što su rasle u prirodnim uvjetima uz materinstvo i hranile se prirodnom hranom. Međutim, o onima koji nemaju obitelji i koji su bez doma brine zajednica. Samo njima treba osigurati jaslice i slične ustanove. Zacijelo je bolje da o njima brine društvo nego da to čine pojedinci koji nisu njihovi roditelji!

Ako se napravi prirodni test da bi se ustanovilo kome će se prikloniti dijete – majci ili ustanovi za njegu i odgoj, dijete će se odlučiti za majku, a ne za ustanovu. Kako je dijete već prirodno opredijeljeno za maj-

ku, onda je majka pravi i prirodni odgajatelj. Zato slanje djeteta u jaslice, umjesto da ostane s majkom, predstavlja prisilu i korištenje dječje naivnosti, mimo njegovih prirodnih sklonosti i slobodnog odabira.

Prirodni rast je slobodan i ispravan rast. To što se od jaslica prave majke, predstavlja prisilan čin i u suprotnosti je sa slobodnim i ispravnim odrastanjem. Kad se djeca vode u jaslice, to se čini prisilno ili korištenjem njihove naivnosti i neznanja. To se radi iz čisto materijalnih, a ne iz socijalnih razloga. Ako se isključi prisila i dječja naivnost, djeca bi sigurno odbila da idu u jaslice i ostala bi s majkama. Ovaj se neprirodni i nehumani postupak ničim ne može opravdati. Žena, zacijelo, nije u položaju koji odgovara njenoj prirodi, tj. ona je prisiljena obavljati poslove koji nisu socijalni i u suprotnosti su s materinstvom.

Ženi, kojoj je priroda odredila prirodnu ulogu različitu od muške uloge, odgovara položaj koji se razlikuje od položaja muškarca u kome će odigrati svoju prirodnu ulogu.

Materinstvo je ženska, a ne muška funkcija. Stoga je prirodno da se djeca ne odvajaju od majke. Svaki postupak prisilnog odvajanja djeteta od majke je prisiljavanje i tiranija. Žena koja napusti svoju majčinsku ulogu prema djeci, protivi se svojoj prirodnoj ulozi u životu. Ženi se moraju osigurati sva njena prava i svi odgovaraajući uvjeti u kojima nema prisile koja je natjerala

ženu da odigra svoju prirodnu ulogu u neprirodnim uvjetima, tj. uvjetima koji su međusobno proturječni. Ako se žena prisili da napusti svoju prirodnu ulogu u rađanju i materinstvu, onda je ona žrtva prisile i diktata. Žena koja nije u mogućnosti da obavlja svoju prirodnu funkciju zato što je prisiljena raditi, nije slobodna, prisiljena je na to silom potrebe, *jer se u potrebi krije sloboda.*

U odgovarajuće, pa i neodgovarajuće uvjete, koji ženi omogućavaju obavljanje njene funkcije, pripadaju i oni uvjeti koji inače ne odgovaraju osobi oslabljenoj teretom trudnoće, tj. teretom drugog čovjeka kojeg nosi u svojoj utrobi i koji joj ograničava fizičke mogućnosti. Nepravedno je ženu u takvom stanju, zbog jedne od faza materinstva, staviti u položaj koji ne odgovara njenom stanju, kao što fizički rad koji predstavlja kaznu za ženu zbog toga što je humano iznevjerila materinstvo, i cijena je koju ona plaća da bi ušla u svijet muškaraca koji, naravno, nisu njenog spola.

Žena za koju se misli, a i ona je sama uvjerena u to, da fizički rad obavlja svojevoljno, ustvari nije takva. Ona obavlja taj rad samo zbog toga što je materijalističko društvo stavlja u takvu situaciju, a da ona sama toga nije svjesna. Ona nema drugog izbora, osim da prihvati uvjete tog društva i da misli kako radi slobodno. Ona nije slobodna u odnosu na pravilo: žene i muškarci se ni u čemu ne razlikuju.

To »ni u čemu« je velika ženina obmana i ona poništava sve odgovarajuće i nužne

uvjete koji su joj potrebni i u kojima ona mora uživati nasuprot muškarcu, zbog njene prirode koja ju je predodredila za obavljanje određene prirodne uloge u životu.

Izjednačavanje muškarca i žene u nošenju teških tereta, dok je žena trudna, nepravda je i surovost. Izjednačavanje muškarca i žene u poslu i postu dok ona doji – također je nepravda i surovost. Izjednačavanje muškarca i žene u prljavu poslu koji oskrnavljuje njenu ljepotu i umanjuje njenu ženstvenost – nepravda je i svirepost. Podučavanje žene programu za obavljanje poslova koji ne odgovaraju njenoj prirodi, također predstavlja nepravdu i grubost. Nema razlike između muškarca i žene u svemu što je ljudsko. Nijedno od njih nema prava da se vjenča s drugim bez pristanka tog drugoga ili da se rastavi bez pravednog suđenja koje će to potvrditi, ili da se razvede bez pristanka i muškarca i žene u odsutnosti suda, ili da se muškarac ponovo ženi bez dogovora ili razvoda. Žena gospodari kućom, jer kuća predstavlja jedan od odgovarajućih i potrebnih uvjeta za ženu koja ima mjesečnicu, koja zatrudnjuje, koja rađa, koja obavlja funkciju materinstva. Žena je vlasnik kuće u kojoj žive njena djeca. Čak je i dužnost ženke u životinjskom svijetu da obavlja svoje materinstvo po prirodi stvari. Otuda je surovo lišiti djecu njihove majke ili lišiti majku njenog doma.

Žena je samo ženski spol. Biti ženskog spola znači imati različite biološke osobine

od muškarca, zbog toga što je on muškog spola. Biološka priroda žene, koja je različita od muškarčeve, dala je ženi i bitne vanjske karakteristike kojima se razlikuje od muškarca. Tako je i s ženkama drugih živih bića i biljki, koje su različite po svojoj strukturi, odnosno anatomskoj građi, u odnosu na mužjake. To je prirodna i neprijeporna činjenica. U svijetu životinja i biljki mužjak je uvijek stvoren jači i grublji, a ženka je u biljnom, životinjskom i ljudskom svijetu stvorena po prirodi nježna i lijepa. To su prirodne i nepobitne činjenice o stvaranju svih živih bića... ljudi, životinja i biljaka.

U skladu s tim biološkim razlikama i na osnovi prirodnih zakona, mužjak je bez prisile odigrao ulogu jačeg i grubljeg. On je takav i stvoren. Ženka je odigrala ulogu nježnog i lijepog spola bez izbora, jer je ona takvom stvorena. Ovo je biološko pravilo pravedni sud, s jedne strane zato što je prirodno, a s druge strane zato što predstavlja osnovno pravilo slobode. To je zato što su bića stvorena slobodna i što svaka intervencija suprotna pravilu slobode predstavlja prisilu. Nepridržavanje ovih prirodnih uloga i nepoštivanje njihovih granica predstavlja zapostavljanje i degradiranje životnih vrijednosti. Priroda je to tako uredila da bi se pomirila s neizbježnošću života između postojanja i konačnosti. Čim je živo biće stvoreno, ono će kao takvo neminovno živjeti sve dok ne umre. Egzistencija se od početka do kraja temelji na biološkom, pri-

rodnom zakonu bez izbora i prisile. To je prirodna sloboda.

U svijetu životinja, biljaka i ljudi prijeko je potrebna nazočnost i mužjaka i ženki, samim tim što se život nalazi između postojanja i konačnosti. Ne radi se samo o njihovoj egzistenciji, jer je nužno da oni odigraju još i svoje prirodne uloge zbog kojih su stvoreni, i to s potpunom djelotvornošću. Ako to nije u potpunosti učinjeno, znak je da postoje nepravilnosti što su ih tijekom života uzrokovale određene okolnosti.

To su ti uvjeti pod kojima žive zajednice gotovo svuda u svijetu kao rezultat miješanja uloge muškarca i žene, tj. kao rezultat pokušaja pretvaranja žene u muškarca. Oni bi, u skladu sa svojom prirodnom svrhom, trebali biti kreativni, a ono što je suprotno tome predstavlja nazadovanje, tj. pravac protiv prirode koji je destruktivan u odnosu na pravila slobode i negacija je životnom opstanku. I muškarac i žena moraju odigrati svoju ulogu za koju je svatko od njih stvoren i da ne odustane od toga. Potpuno ili djelomično odustajanje od toga može nastati jedino u prisilnim okolnostima. Žena koja odbacuje brak, trudnoću ili ukrašavanje i ženstvenost iz zdravstvenih razloga, odustaje zapravo od svoje prirodne uloge u životu pod pritiskom te iznimne zdravstvene okolnosti. A žena koja odbacuje brak, trudnoću ili materinstvo... itd. zbog posla, odustaje od svoje prirodne uloge također uslijed iznimnih okolnosti. Žena koja odbija brak, trudnoću ili materinstvo... itd. bez ikakva

materijalnog razloga, odustaje od svoje prirodne uloge pod utjecajem izuzetnih okolnosti, tj. zbog moralnog odstupanja od svoje biološke prirode. Prema tome, odustajanje muškarca ili žene od prirodne uloge u životu pojavljuje se jedino pod izuzetnim okolnostima koje su suprotne slobodi i ugrožavaju opstanak. Stoga je prijeko potrebna svjetska revolucija koja će ukloniti sve materijalne uvjete koji sprečavaju ženu da obavlja svoju prirodnu funkciju u životu i koji je prisiljavaju da radi muške poslove kako bi se izjednačila u pravima s muškarcima. Do revolucije će doći neminovno, osobito u industrijskim sredinama, u obliku borbe za opstanak, i to bez poticatelja na revoluciju; kao što je, npr. *Zelena knjiga.* Sve zajednice sada gledaju na ženu kao na robu i ništa više. Istok na nju gleda kao na robu koja se može kupiti i prodati, a Zapad na nju gleda kao da i nije žena.

Guranje žene u muške poslove surov je napad na njenu ženstvenost, koju joj je priroda namijenila kao biološku svrhu neophodnu životu. Muški poslovi brišu crte ženske ljepote, stvorene zato da bi se svidjele i da bi odigrale drugačiju ulogu od rada koji ženi ne odgovara. One su kao cvjetovi, stvoreni da daju pelud i proizvode sjeme. Ako ih uništavamo, uloga biljaka u životu bit će okončana. Ženke su ukras prirode, i kod leptira, ptica i ostalih vrsta životinjskog svijeta zbog svoje prirodne životne funkcije. Ako muške poslove obavlja žena, ona se pretvara u muško, zapostavljajući pritom

njenu ulogu i ljepotu. Žena ima sva prava, i to bez prisile na pretvaranje u muško i na zapostavljanje svoje ženstvenosti.

Razlike u anatomskoj građi između muškarca i žene uvjetovale su da se i funkcije ženskih organa, koji su različiti od muških, razlikuju. Tako je nastala razlika u prirodi između muuškarca i žene kao rezultat razlike između njihovih pojedinih organa, i razlika u karakteru, psihi, živčanom sustavu i obliku tijela. Žena je osjećajna. Žena je lijepa. Žena lako zaplače. Žena se plaši. Ukratko, žena je nježna, a muškarac je grub.

Zanemarivanje prirodnih razlika između muškarca i žene i zamjena njihovih uloga apsolutno je neciviliziran postupak protiv prirodnih zakona. To je destruktivan čin glede života ljudske zajednice i opasan uzrok bijede društvenog života čovječanstva.

Suvremena industrijska društva, u kojima je žena prilagođena fizičkom radu kao i muškarac, na račun njene ženstvenosti i prirodne uloge u životu glede ljepote, ženstvenosti i mirnoće, necivilizirana su društva. Stoga bi bilo besmisleno, i za ljudsku zajednicu opasno, kopirati ih.

Nije, dakle, problem da li žena radi ili ne radi, jer to je materijalističko i smiješno pitanje. Zajednica mora svakom svom članu osigurati posao, bilo muškarcu ili ženi, ali svakome na području koje mu odgovara i da nitko ne bude prisiljen raditi ono što ne želi.

Da se djeca nađu u uvjetima rada odraslih, velika je nepravda i diktatura. Ni žene

ne smiju raditi pod uvjetima rada muškaraca, to je također nepravda i prisila.

Sloboda je da svaki čovjek uči ono što mu odgovara i da se osposobi za posao za koji ima smisla. Diktatura je da čovjek uči ono što mu ne odgovara i da radi posao za koji nije određen. Posao koji odgovara muškarcu ne mora uvijek odgovarati i ženi, a znanje koje odgovara djeci nije dovoljno odraslima.

Ne postoje razlike u ljudskim pravima između muškarca i žene, niti između odraslog čovjeka i djeteta. Ali, ne postoji nikakva jednakost među njima glede poslova koje bi trebali obavljati.

MANJINE

Manjine

Što je manjina? Koja su njena prava i obveze, i kako riješiti problem manjine u skladu s rješavanjem drugih problema čovjeka na osnovama *Treće svjetske teorije.*

Postoje samo dvije vrste manjina, treće nema. Prva pripada jednoj naciji, a njen društveni okvir je njena nacija. Druga manjina je ona koja ne pripada naciji i nema društveni okvir osim vlastitog. Ona čini jedan od povijesnih skupina oko koje će se na kraju oformiti nacija pod utjecajem pripadništva i zajedničke sudbine. I ova manjina ima svoja vlastita društvena prava, kao što smo već vidjeli. Ne bi bilo pravedno otuđivati ta prava od strane bilo koje većine, jer su socijalna obilježja samonikla, koja se ne mogu ni dati ni oduzeti. Politički i ekonomski problemi manjine ne mogu se rješavati osim u okviru mase, pri čemu one moraju raspolagati vlašću, bogatstvom i oružjem. Gledanje na manjine kao manjine s ekonomskog i političkog gledišta – diktatura je i nepravda.

CRNCI

Crnci će prevladati u svijetu

Posljednja era ropstva bila je era porobljavanja crne rase od strane bijele rase. Ta će era uvijek biti prisutna u mislima crnog čovjeka sve dok se ne bude osjećao rehabilitiranim.

Ovaj povijesni i tragični događaj, ovaj osjećaj ogorčenja i traganja za stanjem osjećanja zadovoljstva zbog rehabilitiranja cijele rase, psihološki je motiv, koji se ne može zanemariti, u pokretu crne rase da se osveti i prevlada u svijetu. Osim toga, tu su i neizostavni društveno-povijesni ciklusi među kojima i onaj kad je žuta rasa vladala svijetom, krenuvši iz Azije na ostale kontinente. Potom je na red došla bijela rasa koja je poduzela kolonijalistički pokret širokih razmjera obuhvaćajući sve kontinente svijeta. Sada je na redu crna rasa da vlada.

Crna je rasa sada u vrlo zaostalom socijalnom stanju. No i ta zaostalost radi za brojnu nadmoćnost ove rase, jer nizak životni standard, u kojem žive crnci, lišio je te ljude spoznaje o sredstvima za kontracepciju i kontrolu rađanja. Njihovi zaostali socijalni odnosi koji ne ograničavaju broj sklopljenih brakova vode neograničenom razmnožavanju. Istodobno se brojnost drugih rasa smanjuje uslijed planiranja obitelji, ograničenja broja sklapanja brakova i zauzetosti neprekidnom zaposlenosti, za razliku od crnaca koji su prepušteni neradu u stalno vrućoj klimi.

OBRAZOVANJE

Obrazovanje

Obrazovanje ili učenje nije ono sustavno gradivo niti klasificirani školski predmeti koje mladi ljudi moraju naučiti tijekom određenoga broja sati iz školskih udžbenika sjedeći u redovima klupa. Sadašnji način obrazovanja koji prevladava u cijelom svijetu u suprotnosti je sa slobodom. Obvezatno obrazovanje kojim se različite države svijeta hvale čim ga uspiju nametnuti svojoj mladeži jedan je od oblika gušenja slobode. To je prisilno uništavanje ljudskih talenata i prisilno usmjeravanje izbora i diktatorski čin koji ubija slobodu, jer lišava čovjeka slobodnog izbora, stvaralaštva i briljiranja. Prisiliti čovjeka da uči neki predmet, to je diktatura. Nametanje određenih predmeta i utiskivanje njihova učenja čovjeku, i to je diktatura.

Obvezatno obrazovanje, tj. organizirano i sistematizirano obrazovanje, ustvari, prisilno pravi od ljudi neznalice. Sve države koje određuju puteve obrazovanja preko službenih nastavnih programa, prisiljavaju ljude na to da uče određene predmete, zapravo su države koje primjenjuju diktaturu protiv svojih građana. Sve obrazovne metode koje se koriste najviše u svijetu treba izbrisati općom svjetskom kulturnom revolucijom, koja će osloboditi ljudski um metode jednostranog i usmjerenog prilagođavanja ukusa, koncepcije i mentaliteta čovjeka.

To ne znači da treba zatvoriti vrata na školama niti okrenuti leđa obrazovanju, kao što se, možda, čini površnom čitaocu. Naprotiv, to znači da bi zajednica trebala osigurati one vrste obrazovanja i dopustiti ljudima da se slobodno i spontano opredijele za razne znanosti. To zahtijeva dovoljan broj obrazovnih ustanova za sve vrste obrazovanja, budući da nedovoljan broj tih ustanova ograničava slobodu čovjeka i diktira mu da nauči određena znanja, lišavanjem prirodnog prava da spozna i ono što sam želi. Društvo koje zabranjuje znanje, kao i društvo koje ima monopol nad znanjem, nazadnjačka su društva, koja su slijepo okrenuta neznanju i u suprotnosti su sa slobodom. Prema tome, društva koja zabranjuju upoznavanje s vjerom, onakvom kakva, zapravo jest, reakcionarna su društva. Društva koje drže monopol nad vjerom također su reakcionarna društva okrenuta neznanju i protiv slobode. Društva koja iskrivljuju vjeru, civilizaciju i ponašanje drugih onda kad ih sebi pretpostavljaju kao spoznaju, također su zagrižena reakcionarna društva u suprotnosti sa slobodom. Društva koja zabranjuju materijalna saznanja reakcionarna su društva, slijepo okrenuta neznanju i protivna su slobodi. Društva koja drže monopol nad materijalnim saznanjima slijepo su okrenuta neznanju i protivna slobodi. Znanje je prirodno pravo svakog čovjeka i nitko nema pravo da mu ga uskraćuje pod bilo kojim izgovorom, osim ako

čovjek sam učini nešto što će ga u tome spriječiti.

Neznanje će nestati onda kada svaka stvar bude predstavljena onakvom kakva jest, i onda kada upoznavanje s njima bude dostupno svakom čovjeku na njemu prikladan način.

MELODIJE I UMJETNOSTI

Melodije i umjetnosti

Čovjek je još uvijek zaostao i bit će to sve dok se ne bude mogao izraziti jednim jedinstvenim jezikom, i sve dok ne ostvari tu ljudsku težnju, na izgled neostvarivu – izražavanje radosti i tuge, dobra i zla, ljepote i ružnoće, udobnosti i bijede, smrtnosti i vječitosti, ljubavi i mržnje, kao i opisivanje boje, osjećanje ukusa i raspoloženja kao i svega ostalog – bit će mu i dalje posrednik isti jezik kojim jedan narod spontano govori. Čak će i samo ponašanje i dalje ostati zasnovano na reakcijama izazvanim osjećanjima koje jezik stvara u shvaćanju onoga koji se njime izražava.

Učenje jednog jezika, bez obzira kojeg, ne predstavlja rješenje u ovom trenutku. To pitanje će i dalje neminovno ostajati neriješeno dok proces ujedinjavanja jezika ne prođe kroz više epoha i generacija, s tim da se iz njih izgubi faktor nasljeđa nakon što prođe dovoljno vremena, jer, osjećanja, ukusi i raspoloženja djedova i očeva su ono što formira osjećanje, ukus i raspoloženje sinova i unuka. A ako se ti djedovi izražavaju različitim jezicima, a unuci jedinstvenim jezikom, onda unuci neće primijetiti ukuse onog drugog čak i ako govore istim jezikom. Ovaj jedinstveni ukus neće biti ostvaren ako novi jezik ne bude odražavao ukus i osjećanja koji se naslijeđem prenose s generacije na generaciju.

Ako jedna ljudska zajednica nosi bijelu odjeću u žalosti, a druga crnu odjeću u istom slučaju, onda će osjećanje svake od ovih grupa ljudi biti prilagođeno ovim dvjema bojama. Naime, jedna će mrziti crnu boju kad je druga voli, i obratno. Ovo sjećanje fizički utječe na stanice i sve gene, te njihova kretanja u ljudskom tijelu. To prilagođavanje se prenosi nasljeđivanjem, tako da nasljednik automatski mrzi onu boju koju je mrzio njegov predak, kao rezultat naslijeđenog osjećanja svog pretka. Na taj način narodi suosjećaju samo sa svojom umjetnošću i baštinom i zbog činilaca naslijeđa ne osjećaju umjetnost drugih naroda, čak i kada ovi, baštinom različiti narodi, govore u datom trenutku istim jezikom.

Ova se razlika, štoviše, pojavljuje, iako u minimalnim granicama, čak i među grupacijama istog naroda.

Učenje jednog jezika nije problem, kao što nije problem shvatiti umjetnost drugih poznavanjem njihovog jezika. Problem je, međutim, nemogućnost istinskog, duhovnog prilagođavanja jezicima drugih. To će ostati nemoguće, sve dok u tijelu čovjeka, okrenutog jedinstvenom jeziku, ne prestane utjecaj naslijeđa.

Čovječanstvo je zaista zaostalo, sve dok čovjek ne može razgovarati sa svojim bratom čovjekom, jednim istim naslijeđenim, a ne učenim jezikom. Ipak je samo stvar vremena kad će čovječanstvo ostvariti taj cilj, ako se civilizacija dotle ne raspadne.

SPORT, JAHANJE I PRIREDBE

Sport, jahanje i priredbe

Sport je – ili lična aktivnost, poput molitve koju čovjek obavlja sam čak i unutar zatvorene sobe, ili javna i zajednička aktivnost na terenima, koja se kolektivno obavlja u bogomoljama. Prva vrsta sporta tiče se samog čovjeka, dok se druga vrsta tiče cijelog naroda koji se cio njome bavi i nikom ne dopušta da se njome bavi umjesto njega. To je nelogično isto tako kao kad bi mase ljudi ušle u bogomolju da gledaju nekog, ili grupe ljudi koje se mole, a da oni sami to ne čine. Također je nelogično da mase ljudi ulaze na stadione i igrališta, te da gledaju jednog ili više igrača, a da se oni sami ne bave sportom.

Sport je kao molitva, jelo, grijanje i provjetravanje, pa bi glupo bilo da ljudi ulaze u restoran i gledaju kako neki čovjek ili grupa ljudi jede, ili da ljudi ostavljaju jednog čovjeka ili grupu ljudi da se griju, ili da uživaju u provjetravanju umjesto njih. Neprihvatljivo je da društvo dopusti jednom čovjeku ili timu da drži monopol nad sportom, a da društvo podnosi troškove tog monopola u korist pojedinca ili tima. To je potpuno isto kao što je demokratski da narod ne smije dozvoliti pojedincu ili grupi ljudi – bilo da je to stranka, klasa, sekta, pleme ili savjet – da umjesto njega odlučuje o njegovoj sudbini i osjeća njegove potrebe.

Osobni sport se tiče samo onog tko se njime bavi na vlastitu odgovornost i vlastiti trošak. Javni sport je opća potreba ljudi i njih nitko, ni fizički ni demokratski, ne predstavlja u bavljenju time. S fizičke strane taj predstavnik ne može prenositi duhovnu i vlastitu tjelesnu sportsku korist drugima, a s druge strane pojedinac ili tim nemaju pravo držati

monopol nad sportom, vlašću, bogatstvom ili oružjem nauštrb drugih.

Sportski klubovi, koji u današnjem svijetu predstavljaju osnovu klasičnog sporta i koji prisvajaju sve izdatke i zajedničke potencijale namijenjene sportskim aktivnostima u svakoj državi, samo su društveno – monopolističke institucije, slične instrumentima političke diktature koji za sebe monopoliziraju vlast – ili privrednim instrumentima koji monopoliziraju bogatstvo umjesto društva – ili klasičnim vojnim instrumentima koji sami raspolažu oružjem. Kako era mase ruši monopolističke instrumente vlasti, bogatstva i oružja, ona će neminovno rušiti monopolističke instrumente društvenih aktivnosti, to jest sport, jahanje i slično. Narodnim masama koje su lišene svog dostojanstva i svoje volje, i koje stoje u redu da bi podržale izbornog kandidata koji će umjesto njih odlučivati o njihovoj sudbini računajući s nemogućom pretpostavkom da će ih predstavljati i sačuvati njihovo dostojanstvo i suverenitet čitavog bića, ostaje samo da gledaju kako jedan čovjek radi upravo ono što bi trebali raditi oni sami.

To isto važi i za narodne mase koje se ne mogu same koristiti sportom sebe radi, i koje, uslijed svog neznanja podliježu obmanjivanju od monopolističkih instrumenata koji monopoliziraju sportom i otupljuju narod te ga prisiljavaju da se smije i da plješće umjesto da se bavi sportom. Sport treba omasoviti, kao i vlast, kao što i bogatstvo treba postati vlasništvo širokih narodnih slojeva i da oružje bude u rukama naroda, a sport kao društvena aktivnost također mora biti masovan.

Javni sport je za sve narodne slojeve i treba da je vlasništvo čitavog naroda zbog svojih zdravstvenih koristi i koristi kao razbibrige. Bilo bi glupo

ostaviti ga samo pojedincima ili određenim grupama da drže monopol nad sportom i da sami uživaju njegove tjelesne i duhovne vrijednosti, dok narod pruža razne doprinose i snosi izdatke masovnog sporta i svega što je za sport potrebno. Tisuće ljudi koji ispunjavaju gledališta na stadionima da bi gledale, aplaudirale i smijale se, upravo su oni bezumnici koji se nisu mogli sami baviti sportom, pa dolaze sjediti u gledalištu i ljenčare, te plješću onima koji su im oduzeli inicijativu, koji su zavladali terenima i prisvojili sport podredivši sredstva, koja su plaćale mase svojim potrebama. Gledališta na stadionima su upravo i napravljena da bi se ispriječila između naroda i terena, tj. da onemoguće narodu da i sam dođe do terena. Ona će se isprazniti i ukinuti onoga dana kad ti ljudi budu krenuli na sportske terene i počnu sami baviti se sportom, i kad budu shvatili da je sport sveopća aktivnost kojom se treba baviti, a ne gledati je. Bilo bi shvatljivije da je upravo obrnuto, tj. da je bespomoćna apatična manjina ta koja gleda.

Gledališta će na stadionima nestati onda kad ne bude nikoga da u njima sjedi. Ljudi koji su nesposobni da odigraju herojske uloge u životu i koji ne poznaju povijesne događaje, nisu ozbiljni u svom životu i kadri da gledaju u budućnost. Oni su ti banalni ljudi koji ispunjavaju gledališta u kazalištima i na priredbama, da bi gledali događaje iz života i spoznali kako oni teku, onako kako učenici sjede u klupama zato što nisu obrazovani i uz to su još i nepismeni.

Oni koji sami stvaraju svoj život nemaju potrebe gledati u kazalištu i kinodvoranama uz pomoć glumaca kako se odvija život. Tako jahačima koji jašu svoje konje ne treba mjesto na hipodromu u gledalištu. Da svatko ima svoga konja, ne bi bilo nikoga

da iz gledališta aplaudira. Gledaoci bi bili sastavljeni samo od onih koji se ne mogu baviti tim sportom jer nisu jahači.

Stoga beduini ne pokazuju zanimanje za kazalište i priredbe jer su radini i ozbiljni u svom životu. Oni su stvaraoci ozbiljnog života i ismijavaju glumu. Beduinske zajednice ne gledaju igrače, nego sami grupno sudjeluju u veselju i igrama, zato što spontano osjećaju potrebu za tim i uključuju se bez razmišljanja.

Vrste sporta, kao što je boks, rvanje i drugi borilački sportovi, upućuju na to da se čovječanstvo još nije oslobodilo svog divljačkog ponašanja. Ali svi ti sportovi nestat će napredovanjem čovjeka na ljestvama civilizacije. Dvoboji pištoljima, a prije toga prinošenje ljudske žrtve, bili su uobičajeni u pojedinim fazama ljudskog razvoja. Međutim, to divlje ponašanje nestalo je prije nekoliko stotina godina i čovjek se sada sam sebi smije i istodobno žali zbog takvih djela. Tako će se dogoditi i s boksom, rvanjem i drugim borilačkim sportovima za više desetina ili stotina godina. No, pojedinci civiliziraniji i umno napredniji od drugih jesu upravo oni koji su sposobni da izbjegavaju ta divljačka ponašanja – i kao sudionici i kao navijači.

Ono što je osobenost Muamar Al Gadafija je da on ne nudi svoju misao kao zabavu i uživanje; on je također ne nudi ni ljubiteljima kavana gdje je misao predmet zabave onih koji su prazni i koji stoje na trotoaru života.

Misao Muamar Al Gadafija tumači život i polazi iz njegovog srca, iz srca mučenika, nemoćnih, tužnih i beskućnika, iz srca promjenljive i uvijek sukobljene stvarnosti, tražeći bolje i ljepše. Ovo je to što nam objašnjava pretvaranje prvog poglavlja Zelene knjige u doba džamahirije i pretvaranje drugog poglavlja u svjetsku ekonomsku revoluciju koja se pred tobom ruši nad glavama eksploatatora stare ekonomske strukture.

Treće poglavlje Zelene knjige bit će bez diskusije, početak socijalne revolucije. U njemu se može naći pravo objašnjenje povjesti, rješenje problema sukobljavanja čovjeka u životu, rješenje problema muškarca i žene koji do sada nije naišao na rješenje. Također, ovo poglavlje se bavi rješenjem problema manjina i crnaca kako bi time uzdiglo stabilna pravila socijalnog života.

Misao koja živi vječito je ona misao koja je vezana za život i polazi iz njegovog srca... To je ta misao Muamar Al Gadafija.

IZDAVAČ

Cijena 1 L.D.